Cyan Magenta Yellow Black

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 85 (3335)

СЕРЕДА 12 травня 2004 року

Поля під Новобогданівкою просто засіяно снарядами, що не вибухнули

Фото УНІАН.

На повороті з траси Харків—Сімферополь до села Новобогданівки все ще стояв контрольно-пропускний пункт. Але нашу машину не зупинили — це свідчило про те, що обстановка дещо розрядилася. Вибухів не було чути, на присадибних ділянках працювали місцеві мешканці, котрі повернулися в рідні місця. Однак недавню трагедію видно в усьому. У вибитих вікнах і дверях, проломлених дахах будинків.

(Закінчення на 2-й стор.).

ВТРАТИ ПЕРЕВИЩУЮТЬ ДВА МІЛЬЯРДИ ГРИВЕНЬ

Ранкове і денне засідання 11 травня

З інформацією про події на військових складах у районі села Новобогданівка виступили Міністр МНС Григорій Рева та голова Комітету ВР з питань національної безпеки та оборони Георгій Крючков. За словами міністра, попередньо встановлено, що в одному з приміщень о 12-й годині дня кілька військових штабелювали ящики зі снарядами. Пожежа виникла від того, що військові курили. За пожежею розпочалися вибухи. Одна людина загинула від поранення осколком у голову. Чотири особи померли від серцевих нападів.

Пошкоджено понад дві тисячі будівель — вибито вікна, двері. Снаряди влучили в нафтобазу та газопровід. Тисячі селян із навколишніх сіл були евакуйовані, їм надали необхідний притулок, медичну та матеріальну допомогу.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ОФІЦІЙНО

Найголовніше — створити європейські умови життя

Особливу увагу під час зустрічі Голови Верховної Ради України Володимира Литвина з Міністром закордонних справ Естонської Республіки Крістіною Оюланд було приділено двосторонній співпраці на тлі євроінтеграційних процесів. Володимир Литвин привітав гостю з приєднанням її країни до Євросоюзу і заявив, що зі вступом до ЄС країн, що мають спільні історичні сторінки з Україною, Європа краще зрозуміє проблеми пострадянських держав і, в свою чергу, ці держави краще зрозуміють Європу.

Як повідомив прес-секретар Голови ВР Ігор Сторожук, Володимир Литвин також зазначив, що Верховна Рада зробить все необхідне для налагодження ефективної співпраці між країнами.

Крістіна Оюланд поінформувала главу українського парламенту про велику підготовчу роботу, яка здійснювалася в Естонії перед вступом до ЄС, і особливу роль естонського парламенту у цьому. Міністр підкреслила, що Україна має і політичний, і суспільний потенціал для того, щоб з часом приєднатися до європейських та євроатлантичних структур. Естонія висловлює готовність і надалі підтримувати Україну в її євроінтеграційних устремліннях. Під час обговорення цієї теми Голова ВР відзначив, що «найголовніше для нас створити умови життя, відповідні до європейських стандартів». Це важливіше, на його думку, ніж слова політиків про євроінтеграцію.

Того самого дня Володимир Литвин зустрівся з Прем'єр-міністром Вірменії А. Маргаряном та Міністром закордонних справ Узбекистану С. Сафаєвим, **як повідомляє наш кореспондент Яна СТАДІЛЬНА**.

У НОМЕР

«Турбоатом» відвантажує першу турбіну для індійської АЕС

Харківське ВАТ «Турбоатом» виготовило першу із двох турбін, призначених для індійської атомної електростанції «Кайга». Ще дві мають бути зроблені для атомної електростанції «Раджастан». Турбіни підприємства працюють на 165 електростанціях 35 країн світу. За обсягом поставок турбін для АЕС харківські турбобудівники посідають четверте місце у світі. Харків'яни оснащують і європейські атомні електростанції, котрі входять до десятки найкращих АЕС світу, **повідомляє наш власний кореспондент Микола КОСИЙ**.

Придесення має що презентувати

Сьогодні в Національному комплексі «Експоцентр України» розпочала роботу виставка-презентація «Чернігівщина пропонує». Понад 50 її учасників протягом чотирьох днів представлять майже 2000 експонатів і натуральних зразків продукції машинобудівної, хімічної, легкої та меблевої промисловості, харчових і сільськогосподарських виробів. Відвідувачі зможуть побачити і придбати за цінами товаровиробника вовняні тканини, шпалери, дитяче взуття, пожежну техніку, хімічні волокна та нитки, кордні тканини, приладдя для відпочинку, широку групу висококякісних продовольчих товарів та багато іншого, **повідомляє наш власний кореспондент з Чернігова Сергій ПАВЛЕНКО**.

Відгриміли переможні салюти

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Фото Павла БАГМУТА.

У День Перемоги керівники країни поклали квіти до пам'ятника Невідомому солдату в парку Слави в Києві. У церемонії взяли участь Президент України Леонід Кучма, Голова Верховної Ради Володимир Литвин, Прем'єр-міністр Віктор Янукович, представники міністерств і відомств, ветерани Великої Вітчизняної війни.

На знімку: під час церемонії.

Тисячі ветеранів Великої Вітчизняної війни взяли участь у торжествах з нагоди Дня Перемоги над фашизмом. У Києві близько 500 ветеранів і учасників війни пройшли парадом Хрещатиком і провели мітинг. Більш як 1200 українських і російських військовослужбовців взяли участь у спільному параді в Севастополі.

У Новому Бузі Миколаївської області відкрито філію обласного госпіталю для ветеранів і інвалідів війни. А на обласному святі біля кургану Слави в Новій Одесі двом інвалідам війни вручено ключі від автомобілів «Таврія» — вознесенцю Леонтію Маловічку і жителю Семенівки Арбузинського району Григорію Нечитайлу, **передає наш власний кореспондент Олена ІВАШКО**.

Урочистим марш-парадом до пам'ятника визволителям Донбасу пройшли в обласному центрі ветерани. За традицією напередодні Дня Перемоги представники всіх міст і районів області зібралися на Савур-Могилі — легендарній висоті, за яку точилися запеклі бої восени 1943 року, **передає наш власний кореспондент Ліна КУЩ**.

У Херсоні цього дня інваліди війни отримали автомобілі «Таврія», **повідомляє наш власний кореспондент Алла БРУСИЛОВА**.

Відкриттям двох меморіальних знаків ознаменувалося в Черкасах відзначення 59-ї річниці завершення Великої Вітчизняної війни: на пагорбі Слави пантеон загиблих визволителів міста поповнився гранітною плитою з ім'ям Героя Радянського Союзу старшого політрука Петра Битюцького, а на площі біля річкового вокзалу встановлено пам'ятну стелу на честь подвигу моряків Дніпровського загону Пінської військової флотилії, **повідомляє наш власний кореспондент Лідія ТИТАРЕНКО**.

На Вінниччині перетворити мітинг-реквієм на честь Дня Перемоги на політичну акцію намагалися представники лівих сил. «Озброївшись» червоними прапорами і гаслами антидержавного спрямування, вони утворили живий щит навколо меморіалу Слави. По обидві сторони барикад опинилися ветерани: частина з них тримала оборону, інші намагалися прорвати її. Протистояння тривало 20—25 хвилин. На щастя, обійшлося без провокацій і, врешті-решт, обидві сторони віддали шану визволителям, **інформує наш власний кореспондент Віктор СКРИПНИК**.

У Кам'янці-Подільському, що на Хмельниччині, до скверу-меморіалу «Парк танкістів» повернувся Вічний вогонь, який останніми роками горів із перебоями через нестачу коштів у місцевому бюджеті, **повідомляє наш власний кореспондент Віра ШПИЛЬОВА**.

І ми не сторонні на тому святі

Водні види. У Мадриді (Іспанія) триває чемпіонат Європи. І дуже приємно, що на тому спортивному карнавалі українці не сторонні спостерігачі. Знову треба шукати епітети, щоб уславити Яну Клочкову, яка виграла золоту медаль на дистанції 400 м комплексом. А почали переможну українську серію стрибуни у воду. Роман Володьков та Антон Захаров стали чемпіонами в синхронних стрибках з десятиметрової платформи.

«Срібло» на десятиметровій вишці виборола досвідчена Олена Жупина. Бронзові медалі в синхронних стрибках з триметрової вишки дісталися нашим дівчатам — Христині Іщенко та Олені Федоровій.

Спортивну добірку читайте на 2-й стор.

БЛІЦОПИТУВАННЯ — МИКОЛАЇВ

На чию допомогу у скрутну годину ви зазвичай розраховуєте?

Анжела Гусакова, домогосподарка:

— Моя подруга — ходяча енциклопедія різних порад. Коли постають проблеми, звертаюся до неї.

Наталка Зозуля, студентка:

— На батьків. І не тільки у скрутну годину. Завдяки їм я вчуся. Вони — в курсі моїх справ, хоча живуть у селі за 100 кілометрів від міста.

Василь Чебанов, бізнесмен:

— Покладаюся лише на себе. У бізнесі не можна повністю довіряти навіть партнерам. Я розірвав стосунки з найкращим, як мені здавалося, другом. Довелося справу починати з нуля.

Ганна Антонівна, пенсіонерка:

— Усі життєві труднощі розділяю із чоловіком. Діти живуть у Росії. Без їхньої матеріальної допомоги, мабуть, не протримались би.

Записала Олена ІВАШКО.

Коротко про важливе

Завтра

- Відкриється семінар ЮНЕСКО на тему: «Вища освіта в Україні і Болонський процес».
- У Москві відбудеться черговий раунд українсько-російських переговорів про розмежування Азовського моря і Керченської протоки.

Через вибухи боєприпасів під Мелітополем 15 будинків потребують капітального ремонту, 585 — часткового

Втрати перевищують два мільярди гривень

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове і денне засідання 11 травня

(Початок на 1-й стор.).

Як зауважив у співдоповіді голова профільного парламентського комітету Георгій Крючков, який особисто відвідав район вибухів, деякі журналісти, особливо російських видань, розповідаючи про ці події, втрачали об'єктивність, нагнітали напруження. Повідомляли, наприклад, про великі жертви, про те, що нібито знесено півсела Новобогданівка тощо. Все це не сприяло нормальній обстановці.

На складах, за словами Григорія Реви, зберігалося більш як 91 тисяча тонн різних боєприпасів. У грошовому виразі втрати військових становлять понад два мільярди гривень. Збитки цивільного населення — понад мільйон гривень.

Президент створив спеціальну комісію, яку очолив віце-прем'єр-міністр Андрій Клюєв. Їй доручено провести всі роботи з ліквідації наслідків, спричинених вибухами, і здійснити повне розслідування. Нині евакуйоване населення повертається до своїх домівок. Обстежуються території прилеглих сіл, вилучаються боєприпаси, що не вибухнули. Ремонтується житловий фонд. Відкрито рух на залізниці та автомагістралях, відновлено газопостачання. Уряд виділив понад шість мільйонів гривень з власного резерву. Гроші надходять за призначенням.

Подекуди ще тривають вибухи, але меншої потужності. Генеральна прокуратура порушила кримінальну справу.

Події в Новобогданівці, наголошували доповідачі, засвідчили, що в Україні наявна гостра і небезпечна проблема зі зберіганням та знешкодженням величезних військових арсеналів, залишених у спадок Радянським Союзом. Таких складів у державі майже 300. До цієї проблеми, сказав Володимир Литвин, підсумовуючи інформацію, Верховна Рада повернеться, коли слухатиме висновки спеціальної комісії, очолюваної Андрієм Клюєвим.

Після цього народні депутати заслухали звіт уряду «Про дотримання вимог законодавства щодо підтримки агропромислового виробництва та пріоритетності соціального розвитку села в Україні в 2004 році та формування ефективних механізмів їх розвитку на перспективу». З доповіддю виступив Міністр аграрної політики Віктор Слаута. Співдоповідь зробив голова Комітету з питань аграрної політики та земельних відносин Іван Томич.

На початку пленарного засідання дві фракції — «Наша Україна» і БЮТ — попросили півгодинну перерву. Голова Верховної Ради Володимир Литвин запропонував послухати мотивацію цього прохання. Із заявою виступив народний депутат Анатолій Матвієнко, який сказав, що опозиція протестує проти заангажованості та зволікання з розслідуванням порушень під час виборів міського голови Мукачевого. Він нагадав, що Президент доручив правоохоронним органам провести ретельне й об'єктивне розслідування та встановив строк до 1 травня. Однак досі силові міністерства звіт про виконану роботу не склали. За словами Анатолія Матвієнка, в цій ситуації не зрозуміла також і позиція глави уряду. Адже у порушеннях під час виборів були задіяні силові структури. Фракції «Наша Україна» і БЮТ, наголосив Анатолій Матвієнко, наполягають на негайному проведенні переговорів з керівниками правоохоронних та силових структур щодо того, коли вони зможуть звітувати про виконану роботу перед парламентом.

Як з'ясувалося, погоджувальна рада доручила провести такі зустрічі і переговори Володимиру Литвину та поінформувати народних депутатів про їх результати на наступному пленарному засіданні. А також про час і готовність запланованого звіту.

На сесії оголошено, що парламентарії Василь Хмельницький і Лев Миримський, які вийшли з депутатської групи «Народовладдя», увійшли до групи «Народний вибір».

Анатолій КАРАСЬ.

Під відлуння мелітопольської канонади

Погоджувальна рада керівників депутатських груп і фракцій одразу пристала на пропозицію керівника профільного парламентського комітету Георгія Крючкова ще до початку запланованого дня уряду заслухати інформацію Міністра з надзвичайних ситуацій Григорія Реви про лихо під Мелітополем. Не випадково також, що і весь порядок денний нинішнього сесійного тижня насичений військово-оборонними питаннями. Так, одразу після дня уряду, призначеного на вівторок, передбачено розгляд проекту з приводу схвалення рішення глави держави про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України для участі у багатонаціональних військових навчаннях. Законопроект про внесення змін про альтернативну (невійськову) службу передбачено розглянути у середу. Цього самого дня обговорюватимуть і законопроект про реформування Збройних Сил України. Плановано внести до порядку денного і документ про адміністративні порушення під час мобілізаційної підготовки.

Загалом, як зауважив на погоджувальній раді Голова Верховної Ради Володимир Литвин, на сесійний тиждень винесено 125 питань, що дасть можливість парламентаріям визначитися з приводу майже 150 законопроектів, із них шість — визначено Президентом України як невідкладні, три — уряд просить розглянути першочергово. Окрім п'яти ратифікаційних законопроектів, призначених до розгляду на середу, буде і три альтернативні проекти законів про легалізацію доходів і майна, з яких не сплачено податки, та про податкову амністію. Не менш резонансним, зазначалося, буде й законопроект про загальнообов'язкове державне соціальне медичне страхування. До речі, у середу парламентарі у сесійній залі працюватимуть повний день. 40 законопроектів, із них 15 — у режимі другого читання передбачено розглянути у четвер. Очікується розгляд документів про відновлення історичної справедливості стосовно депортованих народів. А також парламентські слухання про стан та перспективи вищої освіти в Україні.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

На порядку денному і низка законопроектів, які безпосередньо стосуються бюджету кожної української сім'ї. Це — проекти законів, що передбачають мораторій на підвищення цін на хлібопродукти, а також на підвищення тарифів на житлово-комунальні послуги населенню, зміну термінів переоформлення земельних ділянок тощо.

Анатолій БЕНЬ.

Заява депутатської групи «Народовладдя»

Україну знову приголомшила трагедія — пожежа на складах боєприпасів під Мелітополем. У мирний час лунають смертоносні вибухи снарядів і ракет, є руйнування, а найстрашніше — людські втрати. На перший погляд, техногенна біда в наших умовах, на жаль, лише продовжила страшний ланцюг подібних трагедій: зруйнований ракетою житловий будинок у Броварах, збитий, знову-таки нашою ракетою, пасажирський літак над Чорним морем, криваве румовисько, спричинене військовим літаком на Скнилівському летовищі, пожежа на Артемівських арсеналах... Маємо насправді реальне підтвердження наявності вкрай гострих проблем Збройних Сил України, прямої загрози нашій національній безпеці та перспективам розвитку держави.

Тяжкі уроки, які передовсім керівництво Міноборони України мало б винести із попередніх трагедій, традиційно звелися лише до тактики перестраховування та запобігливого «пошуку крайніх». Страх перед новими трагічними інцидентами фактично паралізував оперативну та бойову підготовку. Добрі наміри реформувати Збройні Сили України на практиці проявляються рецидивами «кампанійщини», зумовлюючи масову депрофесіоналізацію армійського кадрового потенціалу, зростання ваги бюрократично-чиновницького апарату. Складається враження, що найпершою проблемою боєздатності стали не бойовий та моральний дух і армійський вишкіл підрозділів, не професіоналізм командирів, не стан безпеки надміру нагромаджених військових арсеналів, а кадрові перетасування в кабінетах Міноборони.

Депутатська група «Народовладдя» глибоко занепокоєна трагічними подіями, що сталися на військових складах неподалік Мелітополя. Висловлюємо щирі співчуття родинам жертв цієї катастрофи. І рішуче вимагаємо:

1. Терміново проаналізувати цей та інші трагічні випадки у Збройних Силах на спеціалізованому пленарному засіданні Верховної Ради, заслухавши звіт керівництва Міноборони України.

2. Відмовитися від вузьковідомчих підходів під час планування діяльності у військовій сфері, відповідно скоригувавши чинну програму діяльності уряду та закріпивши це в проекті Державної програми економічного і соціального розвитку України на 2005 рік.

3. Невідкладно виділити в повному обсязі кошти для реалізації державної програми утилізації понаднормативних запасів озброєння, щоб забезпечити необхідні стандарти безпеки на всіх арсеналах, базах і складах. Передбачити повною мірою технічне оснащення спецпідрозділів для ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій на таких об'єктах.

Збройні Сили покликані бути надійним щитом національної безпеки держави. Винятково заради цієї високої місії довірили ми нашим воїнам сучасну грізну зброю. Життєво важливо для кожного з нас, для долі України, щоб цей ратний меч завжди був у міцних руках справжніх професіоналів, патріотів Української держави, гарантуючи мир, щасливе, заможне життя людей.

Богдан ГУБСЬКИЙ,
лідер депутатської групи «Народовладдя».

Захистити людську гідність. Дискримінації — ні!

Під таким гаслом 8 травня пройшов Всесвітній день Червоного Хреста і Червоного Півмісяця

— Народження Товариства Червоного Хреста було зумовлене бажанням передусім полегшити страждання жертв війни, — коментує цю подію президент національного товариства Іван Усіченко. — І символічно, що Всесвітній день відзначають напередодні свята Перемоги. Наблизити її допомагали 100 тисяч медичних сестер, сандружинниць і санінструкторів.

Нині міжнародний червонохресний рух об'єднує мільйон прихильників у 181 країні світу. Починався він з пощади до ворога, точніше — з поваги до людини. У 1965 році його первісне гасло «Милосердя на полі бою» доповнили іншим: «Через гуманізм — до миру». Обидва гасла відповідають духові й букві міжнародного Червоного Хреста. Вся діяльність його ґрунтується на принципах гуманності, неупередженості, нейтральності, незалежності, добровільності, єдності та універсальності.

Напередодні Всесвітнього дня, 5 травня, у Києві відбулася партнерська зустріч регіональних і донорських національних товариств, присвячена співпраці з подолання гуманітарних проблем у Білорусі, Росії, Україні та Молдові. У ній взяли участь представники багатьох країн, а також секретаріату Міжнародної федерації Червоного Хреста та Півмісяця. У Києві відбулися урочисте зібрання Товариства Червоного Хреста і доброчинний куліш для інвалідів та малозабезпечених. Такі заходи пройшли в Україні повсюди.

Яків ГАЛЬЧЕНКО, Олександр ЗАРІЧАНСЬКИЙ.

Поля під Новобогданівкою просто засіяно снарядами, що не вибухнули

*10 травня наш власний кореспондент **Олександр ВОРОТИЛОВ** побував у селі Новобогданівці Мелітопольського району Запорізької області, мешканці якого повернулися у свої будинки після катастрофи, що сталася на військових складах артилерійських боєприпасів.*

(Початок на 1-й стор.).

Вулицями села ще ходили міліцейські патрулі, котрі охороняли залишені без догляду будинки, у багатьох місцях було скупчення військової техніки. Сапери очищали село від снарядів. Одразу впала в око велика кількість машин «швидкої допомоги» і людей у білих халатах.

— Прийом ведуть невропатологи, психіатри, кардіологи, — розповідає Зінаїда Лашкул. — Це робиться для того, щоб виявити тих, хто потребує стаціонарного і санаторного лікування. На ці цілі нам у достатній кількості надають гроші, тому ми всім безплатно видаємо ліки. Крім того, 20 бригад безпосередньо працюють по будинках. Ведуть прийом гінекологи, практично всіх вагітних жінок ми госпіталізували з профілактичною метою.

У Новобогданівському центрі лікарняного обстеження.

Село засіяне обгорілими шматками дерев'яних конструкцій складів, що вибухнули. Люди дякують Богові, що два дні йшов дощ, який не дав змоги вогню спопелити село. Багато хто, з ким довелося поговорити, добрим словом відгукувалися про пожежного В'ячеслава Зуська, котрий самовіддано кинувся рятувати розташовану поблизу нафтобазу, в яку влучив снаряд. Якби він цього не зробив, Новобогданівку залила б палаюча нафта. Не менш героїчний вчинок зробив і черговий по станції Федорівка Сергій Андрюхін, котрий разом з машиністом тепловоза під снарядами, що пролітали, підчепив вагони і пригнав їх для евакуації населення.

Усі дні трагедії не залишали свого поста голова Новобогданівської сільської ради Дмитро Хлистун і працівники апарату сільради. Вони цілодобово працювали, щоб якнайбільше життів було збережено, не пропало майно людей, а сьогодні швидше налагодилася нормальна життєдіяльність села.

Такі «болванки» залітали у двори і будинки.

— Я хотів би відзначити чітку роботу міліції, — каже Дмитро Хлистун. — Сюди прибули співробітники міліції з Бердянська, Мелітополя, Приазовського, Приморська. По 30—40 чоловік цілодобово несли чергування в селі. Адже люди кидали все, залишаючи навстіж відчинені двері будинків, сараїв, гаражів, але завдяки міліції в нас не відбулося масового мародерства. Нині 15 фахівців відділу капітального будівництва Мелітопольської райдержадміністрації ведуть обстеження, визначають збитки, завдані будинкам мешканців села.

Найбільших збитків завдано сільгоспугіддям. За село, у трикілометрову зону, нас на контрольно-пропускному пункті не пропустили, сказали, що перебувати там ще небезпечно. Там не проведено ще роботи з розмінування полів. До речі, їх просто засіяно снарядами, що не вибухнули, деякі з них врізалися глибоко в землю.

За словами голови сільської ради, поля дуже постраждали від страшної спеки, що йшла від складів, які горіли, а також техніки, котру полями гнали для ліквідації пожежі і наслідків катастрофи.

Олександр ВОРОТИЛОВ.
Фото автора.

ХРОНІКА. ФАКТИ. ПОДІЇ

Противники Кадирова виявилися першими

Президент Чечні Ахмад Кадиров загинув. На нього робили замах десять разів, і завжди йому щастило. Однак останній замах на главу Чечні був фатальним. На стадіоні, де відбувалося святкування Дня Перемоги, під трибуною керівництва республіки вибухнув артилерійський снаряд. Крім президента, загинув голова Державної Ради Чечні Хусейн Ісаєв. Командувач федерального військового угруповання на Кавказі генерал Валерій Баранов одержав тяжке поранення — йому відірвало ногу.

Для Кремля загибель Кадирова була шоком. Увесь квітень військові заявляли про те, що до дня інавгурації президента Володимира Путіна, тобто до 7 травня, впіймають головних чеченських терористів — Аслана Масхадова і Шаміля Басаєва. Однак усе відбулося не так, як планували генерали. Тепер ситуація в республіці може знову вийти з-під контролю. Очікується, що навесні і влітку почнуться партизанські бої між військовими і бойовиками. Водночас президент РФ уже прийняв рішення провести нові президентські вибори в Чечні в червні.

Півроку тому кореспондент «Голосу України» у Москві, в аеропорту Внуково, взяв невелике інтерв'ю в Ахмада Кадирова, який летів до Моздока. Тоді президент Чечні розповів, що знає про випадки, коли найманцями на стороні Масхадова в Чечні воюють громадяни України, але відмовився представити будь-які докази цього. І взагалі, Ахмад Кадиров під час розмови був небагатослівний. Тільки докладно розповів про те, що «бандити засудили його до смерті». А потім зі злістю сказав: «Подивимося, хто кого уб'є першим».

Віктор ТИМОШЕНКО.

Москва.

P. S. Прем'єр-міністр України Віктор Янукович направив лист-співчуття главі уряду Російської Федерації Михайлу Фрадкову у зв'язку з терактом у Грозному. В листі підкреслюється, що вбивство А. Кадирова, загибель і поранення багатьох учасників святкування Дня Перемоги в Чечні стали великим потрясінням для України.

Про СНІД і йодний дефіцит

У Києві з офіційним візитом перебуває заступник Генерального секретаря ООН, виконавчий директор Дитячого фонду ООН (ЮНІСЕФ) Керол Беллামі. Мета візиту — привернути увагу до проблеми поширення СНІДу серед дітей і молоді, а також до потреби профілактики йододефіцитних захворювань. Учора ці та інші питання Керол Белламі обговорила із Президентом України Леонідом Кучмою. Цього ж дня вона відвідала Центр денного перебування ВІЛ-інфікованих дітей «Наша родина» й Дитячу академію мистецтв. На сьогодні заплановано зустрічі виконавчого директора ЮНІСЕФ із Міністром закордонних справ України Костянтином Грищенком та віце-прем'єром Дмитром Табачником, а також відвідування Київського міського притулку для неповнолітніх.

За дві хвилини розібрався з «Динамо» Максимов...

Футбол. Чемпіонат країни. Вища ліга. 24-й тур. 8—9 травня.

«Борисфен» — «Динамо». 2:0. 5 500 глядачів. Голи: Максимов, 58, 59.

«Шахтар» — «Зірка». 3:0. 14 000. Агахова, 11, Левандовський, 48, Тимощук, 84.

«Карпати» — «Оболонь». 1:0. 8 000. Мізін, 90.

«Металург» Зп — «Іллічівець». 0:0. 3 000.

«Дніпро» — «Металург» Д. 0:0. 17 000.

«Кривбас» — «Ворскла-Нафтогаз». 3:1. 12 500. Дранов, 20, 71, 90+2 — Фронтіні, 86. На 54-й хвилині гравець господарів Саліхович не реалізував пенальті.

«Арсенал» — «Таврія». 1:0. 3 000. Аристархов, 90.

«Чорноморець» — «Волинь». 1:1. 12 000. Гілазєв, 81 — Ланько, 89.

	В	Н	П	М	О
Динамо	**18**	**4**	**2**	**48—16**	**58**
Шахтар	**16**	**4**	**4**	**44—18**	**52**
Дніпро	**14**	**7**	**3**	**39—17**	**49**
Металург Д	10	9	5	38—26	39
Чорноморець	9	11	4	31—24	38
Арсенал	9	7	8	28—25	34
Оболонь	9	6	9	22—25	33
Борисфен	7	7	10	16—23	28
Іллічівець	6	10	8	23—31	28
Кривбас	7	6	11	22—29	27
Волинь	7	6	11	21—32	27
Таврія	5	8	11	15—23	23
Металург Зп	5	8	11	18—29	23
Ворскла-Нафтогаз	5	8	11	18—34	23
Карпати	**5**	**7**	**12**	**18—26**	**22**
Зірка	**2**	**8**	**14**	**11—34**	**11**

Цей тур відзначився напрочуд напруженою боротьбою. Якщо подивитись на статистику поєдинків, то в деяких матчах (у Львові, Києві, Одесі) все вирішилося на останніх хвилинах. Втратив важливі очки вдома «Дніпро», який збирався наздогнати «Шахтаря». Першу перемогу у другому колі здобули «Карпати». Гадаємо, що цей результат — найефективніші ліки для тренера львів'ян Мирона Маркевича, котрий занедужав. Але справжня сенсація сталася в Борисполі.

Безперечно, тренери і футболісти київського «Динамо» знають більше про причини своєї невдачі. А ми спробуємо дати оцінку події, спостерігаючи, так би мовити, збоку. Ніхто, либонь, не заперечуватиме, що чемпіони зіграли в Борисполі навіть нижче середнього рівня. Не на висоті були їхні індивідуальні й командні швидкості. Окремі гравці (приміром, Гіоане) в потрібний момент перетримували м'яча, гальмуючи атаки. А про точність передач і казати не варто.

Здивувала поява у стартовому складі Дмитруліна і Шацьких, котрі після тривалої відсутності через хворобу функціонально ще не зовсім готові. Шацьких, як на мене, більше заважав, ніж допомагав своєму партнерові за амплуа Верпаковському.

Також склалося враження, що динамівці, тримаючи в думці дев'ятиочковий відрив від «Шахтаря», належно не налаштувалися на боротьбу із суперником неелітним.

Інша річ «Борисфен», котрий не злякався іменитого гостя, а показав свої найліпші якості. Либонь, тренер команди Олександр Рябоконь знайшов саме ті слова, котрі надихнули його підопічних на звитягу.

Окремо варто сказати про чудову гру досвідчених бійців — воротаря Вірта, півоборонця Костюка. Та найвищої похвали заслуговує Максимов. Вік і функціональні можливості вже не дають змоги Юрієві діяти впродовж всього матчу з повною концентрацією. Однак відомо, що майстерність ніколи не «іржавіє». Саме високий вишкіл дозволив цьому майстрові за дві хвилини розібратися з своєю колишньою командою, у складі якої він колись досяг найбільших вершин у спортивній кар'єрі.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Звідусіль

Хокей. Чехія. Чемпіонат світу. Група А. Матч за перше—друге місця. Канада—Швеція. 5:3. Канадці вдруге поспіль стали чемпіонами світу. Матч за третє—четверте місця. США—Словаччина. 1:0 (основний і додатковий час —0:0, штрафні кидки краще виконали американці).

Футбол. До чемпіонського списку українців-2004, котрі виступають за кордоном (Андрій Шевченко в Італії, Олег Ящук у Бельгії), приєдналися ще й Віктор Скрипник та Сергій Ребров. «Вердер» Скрипника в нинішньому турі першості бундесліги переміг свого основного суперника «Баварію» в Мюнхені — 3:1. А Ребров у складі «Фенербахче» виграв чемпіонат Туреччини. Стамбульський клуб у гостях переміг «Денізліспор» 4:0 і став недосяжним для суперників.

Тяжкі уроки традиційно звелися лише до тактики перестраховування та запобігливого «пошуку крайніх»

РИБНИЙ ДЕНЬ

Особовий склад дивізіону катерів морської охорони не лише стежить за державним кордоном, а й не дає спуску браконьєрам

З недавньої пори у браконьєрів Азовського моря побільшало клопотів. На моторних човнах нелегальні рибалки змушені додатково встановлювати потужні двигуни іноземного виробництва. Адже якщо на здебільшого тихохідну рибінспекцію оснащені за останнім словом техніки порушники поглядали зверхньо, то катери морської охорони стали справжньою грозою «нелегалів». Тим паче що торік Державна прикордонна служба України отримала повноваження складати протоколи. Тобто раніше браконьєрів передавали в руки рибінспекції, а тепер факти порушень прикордонники документують безпосередньо на місці. В один із таких рейдів у море на катері «Калкан» вийшов і кореспондент «Голосу України».

22 кілометри від берега, кругом — лише море, море і море. Накрапає холодний дощ. Десь зовсім поруч — державний кордон. Однак акваторія не здається безлюдною, скоріше навпаки. Ледь запримітивши прикордонні катери, два моторні човни чкурнули в різні боки. Але від швидкісного «Калкана» не втечеш. Порушниками виявилися мешканці Запорізької області, яким, згідно із судовим квитком, дозволялося виходити не більш як на 5 кілометрів від берега. Про наміри рибалок досить красномовно свідчать сітки і навігаційний прилад GPS, з допомогою якого орієнтуються в морі і позначають місця встановлених сіток. Дорогий прилад вартістю 200—250 доларів став невід'ємним атрибутом сучасного браконьєра, і з таким «знаряддям праці» розлучаються дуже неохоче.

Дивізіон катерів морської охорони, який входить до складу Донецького прикордонного загону, базується в Маріуполі з 2000 року. Раніше цю ділянку приходили охороняти катери із Балаклави і Керчі. Тепер кордон патрулюють катери «Гриф» та «Калкан». А нещодавно тактична група дивізіону несла службу у Керченській протоці, поблизу острова Тузла. Як зазначає командир дивізіону Віктор Дронік, під час виходів у море перевіряється насамперед дотримання прикордонного режиму.

Як повідомив керівник прес-служби Донецького прикордонного загону Едуард Нікітенко, лише в першому кварталі цього року припинено понад 160 спроб незаконно перевезти через кордон товари та вантажі на загальну суму 2 мільйони 664 тисячі гривень. Вилучено 21 одиницю зброї та 81 боєприпас. Вдалося затримати чотири десятки незаконних емігрантів, а під час шторму прикордонники врятували один плавзасіб і двох осіб. Не менш солідний «улов» отримано в боротьбі з браконьєрами: 1615 тонн риби, більш як п'ять кілометрів сіток.

Цифри свідчать, що «нелегали» на морі діють дедалі з більшим «апетитом» і цинізмом. Під час рейду моряки запримітили притоплені пластикові пляшки — так позначають встановлені сітки. Здобиччю браконьєрів мали стати пеленгас і молодняк осетра. До речі, за кожного представника «благородної» риби штраф становить понад 500 гривень. Ще живих осетрів випускають назад у море. Рости, малеча!

Ліна КУЩ.

Фото Олександра ПАНЕВІНА.

Донецька область.

Для ветеранів зведуть будинок

У Рівному на вулиці Буковинській урочисто закладено перший камінь у фундамент і розпочато зведення 80-квартирного житлового будинку для інвалідів війни та Збройних сил. Житло споруджують за кошти фонду Всеукраїнської організації інвалідів війни та ветеранів Збройних сил. Цій, здавалося б, рядовій події радіють ті, хто ось уже багато років чекає квартиру або потребує поліпшення житлових умов.

Олександра ЮРКОВА.

Телефон для переможця

У переддень Дня Перемоги і 60-річчя звільнення Севастополя від німецько-фашистських загарбників до села Фруктового прийшов, нарешті, телефонний зв'язок. Урочиста церемонія під'єднання до мережі відбулася в будинку ветерана війни і праці Якова Дмитровича Малишева. Разом з новеньким телефоном фронтовик приймав найтепліші поздоровлення і зі святом, і з можливістю, що з'явилася, поспілкуватися з рідними і близькими, не виходячи з хати. Перші десять номерів для учасників війни започаткували телефонізацію села, в якому досі не було жодного телефону.

Світлана КАЛИНОВСЬКА.

ФОТОФАКТ

У Центральному музеї Збройних Сил України розгорнуто виставку робіт художників-фронтовиків «Небо війни», присвячену 60-й річниці визволення України від німецько-фашистських загарбників. Тут представлено портрети авіаторів та акварельні картини повітряних боїв військових-художників Г. Бершацького та О. Закалюка — бойового побратима тричі Героя Радянського Союзу Олександра Покришкіна.

На знімках: перегляд експозиції; картина «Перша перемога на другий день війни» О. Закалюка.

Фото Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО.

Слово співчуття

«Кожна душа — дорогоцінна, й кожна душа, несправедливо та передчасно позбавлена життя, заслуговує, щоб про неї пам'ятали».

Ці слова відомий історик і політолог Джеймс Мейс сказав про кожного безвинно померлого українця, який став жертвою голодомору 1932—1933 років, організованого сталінським тоталітарним режимом. Такі слова ми нині говоримо і про самого Джеймса Мейса, який передчасно пішов від нас на 52-му році.

Хто для України був Джеймс Мейс?

Це Людина, завдяки дослідженням якої світ дізнався про трагедію голодомору 1932—1933 років, саме завдяки йому спроби навіки замовчати і поховати у плині історичного часу правду про голодомор виявилися марними. Він очолював комісію Конгресу США, що вивчала причини організованого тотального винищення мільйонів хліборобів, за результатами роботи якої Конгрес США у 1988 році офіційно визнав голодомор 1932—1933 років геноцидом українського народу. Він вклав душу в кожний досліджуваний архівний документ, у кожне свідчення постраждалих, які ретельно збирав і опрацьовував багато років. Тому і не здаються дивними слова, сказані ним після запрошення в Україну: «Для мене це було повернення додому».

Сотні свідчень і матеріалів, зібраних істориком, увійшли до багатотомної Білої книги про найкривавішу сторінку історії українського народу. І сьогодні ми можемо із впевненістю твердити, що перші слова правди про голодомор Джеймса Мейса відіграли помітну роль у національному відродженні України. У своїх численних наукових студіях історик намагався довести, що досвід цієї трагедії повинен сьогодні керувати почуттями та діяльністю українського народу на шляху до миру та злагоди.

На початку 90-х років Джеймс Мейс переїхав жити і працювати в Україну із Сполучених Штатів Америки. Працюючи на кафедрі політології у Києво-Могилянській академії, редагуючи англомовні версії газети «День» та журналу «Політична думка» і просто спілкуючись із нашими співвітчизниками, він навчився розуміти Україну так, як, мабуть, мало хто із нас з вами. В одній із своїх статей він писав: «Я не народився українцем, але, здається, цей народ мене прийняв, і я разом з ним намагаюся зробити внесок у нашу національну культуру, через неї — у світову культуру й через неї — до загальної спадщини людства». Відданість Джеймса Мейса Україні, його любов до нашого народу служать прикладом для всіх нас.

Хай світла пам'ять про нього залишиться назавжди у наших серцях!

Геннадій УДОВЕНКО,
голова Комітету Верховної Ради України з питань прав людини, нацменшин і міжнаціональних відносин.

Колектив редакції газети «Голос України» глибоко сумує з приводу передчасної смерті щирого друга України Джеймса Мейса.

БУДІВНИЦТВО

Некоректна арифметика

Загальні збори акціонерів холдингової компанії «Київміськбуд» визнали роботу правління за 2003 рік задовільною і схвалили основні напрями діяльності на рік нинішній, спрямувавши 6799 тисяч гривень на виплату дивідендів.

Без гострих кутів

Президент ВАТ «ХК «Київміськбуд» Володимир Поляченко на брифінгу після зборів мав вигляд іменинника. За п'ять років обсяги капітального будівництва зросли в 2,3 разу. Середня заробітна плата більш як 40-тисячної армії будівельників — у 2,4 разу (до 803 гривень). Якщо 1999 року звели 402 тисячі квадратних метрів житла, то 2003-го — 679, тобто в 1,7 разу більше. Питома вага «Київміськбуду» на столичному ринку нерухомості вже становить не 55, а більш як 67 відсотків. Показово, що 95 відсотків житла холдинг будує за кошти населення. Обсяги залучених коштів торік проти 1999 року зросли у 3,6 разу (у доларовому еквіваленті в 3,3 разу). Що не кажіть, а головна прикмета таких прес-конференцій — це враження, які залишають по собі переконливі цифри, спогади про події двадцятирічної давнини, перспективні плани (цього разу Володимир Аврумович повідомив про задільну і пускову програму, розраховану на три роки) і, власне, сама постать міцного господарника-монополіста. Високі показники — приємні враження, що називається — без гострих кутів. Але здебільшого — для журналістів. Акціонерів, які розглянули на зборах десять питань про прибутковість, ефективну діяльність менеджменту, корпоративну єдність і цілісність підприємств та організацій компанії, звісно, більше цікавили гострі кути. Володимир Поляченко звертався до журналістів, а дискутував ніби з ними, акціонерами.

Плюси і мінуси будівельників

Фото Сергія КУЗНЕЦОВА (Укрінформ).

Поголос про дивовижні надприбутки компанії, стверджує Володимир Поляченко, не відповідає дійсності. Розглядати прибуток як різницю між коштами, виділеними на будівництво, і ціною, за якою продається житло, некоректно, адже ще є інфраструктура: тепло- і каналізаційні мережі, ліфтове обладнання тощо. Слід врахувати і багатомільйонні видатки за гідронамив територій, переведення земель з розряду сільськогосподарського призначення, на відселення мешканців з неприданих для проживання будинків (мікрорайон Позняки-2, Козачий мікрорайон та ін.). Зрештою, ще є 10 відсотків житлоплощі в центрі, 5 — в інших районах, яка віддається столичній громаді, до 30 — районним адміністраціям, відрахування на розвиток інженерної та соціальної інфраструктури. За арифметикою будівельників, їм лишається 50 відсотків прибутку на кожному об'єкті. А з огляду на видатки («гідронамивання триває рік-два, а платити заробітну плату більш як 40-тисячному колективу компанії треба...») і забудову здебільшого на інвестиційно малоприбуткових майданчиках рентабельність будівництва становить лише 6—7 відсотків.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Згадавши, як стрімко зросли ціни проти минулого року на сортовий прокат (арматуру, балку, квадрат, косинці), цемент, будівельну кераміку, я вже, було, подумав, що монополісти також плачуть. Однак з'ясувалося, що будівельні матеріали надходять за прямими угодами і фіксованими цінами. З металом, скажімо, не мали проблем, дякуючи давнім партнерським зв'язкам з «Криворіжсталлю». Сьогодні вартість металу для киян нижча, ніж торік! Напівобрізна дошка, щебінь, утеплювач надходять до києвбудівців також за цінами, нижчими від ринкових. Проте, стверджує глава компанії, будинок вартістю менш як чотириста доларів за квадратний метр не побудуєш, на Троєщині його вартість — 500, на Хрещатику — вдвічі більше. За теперішнього споживчого попиту — за менше і не продадуть.

Теорія імовірності

Можна взяти кредит. Проти 1999 року обсяги кредитування зросли більш як у п'ять разів. Торік проти 2002-го кредитами скористалися на 30 відсотків більше позичальників. І це природно, оскільки крім «Київміськбуду» та банку «Аркада», запевняють журналістів, поки що ніхто не пропонує кредити на термін до 30 років. Хіба не цікаво, ЧОМУ? Чи не тому, що кожен розсудливий банкір побачить у механізмі довгострокового кредитування «Київміськбуду» і «Аркади» ризики фінансової піраміди, яка спирається на доморощену теорію ймовірності: перекривати власні зобов'язання клієнтськими. Можна, звісно, і так, якщо економіка стрімко зростає, а заощадження населення зростають на 215 відсотків, як минулого місяця! Але за наявності індустріального перегріву і високої ймовірності зниження активності на зовнішніх ринках, як тепер, усе може скінчитися дуже плачевно. І для банку «Аркада», і для «Київміськбуду», і для їхніх кредиторів. Хотілося б сподіватися, що будівельники і банкіри це усвідомлюють.

Але мене особисто не заспокоює, а насторожує неприхована самовпевненість Володимира Поляченка. Коментуючи свої набутки в банку «Аркада», він радить не шукати сенсації. І згадує Білла Гейтса, який, втративши мільйон, виходить на люди з дружною усміхаючись. Як на мене, некоректна арифметика починається саме з некоректних порівнянь.

Сергій ВЛАД.

ПОЛІТИКА

Ігор ШКІРЯ: «Політик не може бути бідний»

ХТО Є ХТО

З досьє «ГУ»

Ігор ШКІРЯ, народний депутат України по 57-му виборчому округу (Донецька область). Народився 20 серпня 1965 р. у селищі Новгородське Донецької області. Має дві вищі освіти: закінчив Донецький політехнічний інститут за фахом гірнича механіка і Донецький державний університет за фахом правознавство. 1990 року разом з однокурсниками організував виробниче об'єднання «Іліташ», почесним президентом якого є досі. Член Партії регіонів, депутатської фракції «Регіони України», Комітету ВР з питань будівництва, транспорту, житлово-комунального господарства і зв'язку. Одружений, сину Дмитрові 16 років.

— Ігоре Миколайовичу, у нашій країні влада і бізнес тісно пов'язані. Це добре чи погано?

— Буду ханжею, якщо скажу, що влада не залежить від бізнесу. Така залежність є в усьому світі. Інше питання, яку мету має цей альянс? У нас бізнесом часто називають торгівлю на базарі, спекуляцію. Але ж бізнес у перекладі з англійської — «справа». І будь-яка справа, будь-яка галузь економіки залежить від того, як влада співробітничає з представниками бізнесу. Це нормально, коли всі уми країни, всі руки і сили працюють на один результат.

— В одному інтерв'ю ви порівняли політику із стосунками справжніх чоловіків, котрі, мовляв, поважають один одного за силу, характер і конкретні справи. А що особисто для вас стало поштовхом до приходу в політику?

— Якщо не брати до уваги комсомольську юність, моє політичне життя почалося 1993 року, коли я прийшов у Ліберальну партію. Що підштовхнуло до цього? Уявіть собі тогочасний український бізнес. Безправність, бандитизм, криміналітет, безлад у контролюючих органах, басмацькі набіги, рекетирське ставлення влади до підприємців. Відчував: потрібно щось змінювати. І в цьому мене переконали ліберали, тоді це була єдина центристська партія, створена в Донецьку. Приваблювали ідеї — свобода, демократія, розвиток особистості.

— І проте ви залишили Ліберальну партію після невдачі на виборах 1998 року...

— У цієї невдачі було кілька причин. Тоді я балотувався в народні депутати в рідному Дзержинську. Майже напередодні виборів було прийнято новий виборчий закон, і округ став удвічі більший. У тих районах і містах, котрі приєднали до округу, мене не знали. Відомо, яке ставлення до бізнесменів було тоді, та й ідеї лібералізму народ того часу не сприймав. Я посів друге місце, програвши комуністу. У перший момент здавалося, що життя зупинилося. Два роки пішло на заліковування моральних, фінансових ран, часткове відновлення команди. Я вже не думав про парламент, а більше про те, що докладу свої зусилля і можливості на регіональному рівні. А потім у 2002-му мені, як члену Партії регіонів України, запропонували балотуватися в цьому окрузі ще раз. Прийняти рішення було неважко, підготувати себе морально до цього кроку. Адже все, про що казав виборцям чотири роки тому, було актуально і в 2002-му.

— І ставлення до кандидатів від бізнесу за чотири роки змінилося?

— Скажу так: час бідних політиків минає. Не може куховарка керувати країною. Потрібно мати знання, досвід і власну економічну базу. Якщо приходить до керівництва, умовно кажучи, людина від верстата, то хоч яким вона була б альтруїстом, усе одно думатиме, що їй їсти, де жити, у що одягти родину і якісь плани на майбутнє будуватиме.

— Обрання народним депутатом тривалі роки було ледь не основним шляхом входження донеччан у велику політику. Як позначиться прийняття закону про пропорційну систему виборів на можливостях вихідців із Донбасу обіймати посади у вищих ешелонах влади?

— Після прийняття такого закону (а я ніколи не був і не є його прихильником, хоча за нього голосував, підкорившись партійній і фракційній дисципліні) не лише у представників Донбасу, а й у представників інших регіонів України буде мало шансів потрапити до парламенту. Чому? Всі партійні керівники, партійні боси живуть у Києві, вони впливатимуть на формування списків. Звичайно, насамперед еліта навколо них матиме можливість потрапити до цих партійних списків. Тому парламент буде щонайменше на 90 відсотків київським. Робіть висновки.

— Ви відстоюєте інтереси окремих підприємств і галузей. Не боїтеся докорів у лобіюванні?

— Ми багато робимо таких речей, коли доводиться лобіювати інтереси одного регіону. Але для цього нас і обирав народ у конкретних округах від конкретних територій. І покладали надії на те, що ми насамперед думатимемо про інтереси своїх земляків. У цьому немає нічого ганебного. Що більше в регіонів лобістів, то краще і швидше розвиватиметься наша країна.

— Чи знаєте ви, як живуть ваші виборці? Приміром, скільки коштує хліб чи кілограм картоплі?

— Не стверджуватиму, що знаю конкретно, скільки в кожному селі чи на базарі коштує картопля або помідори. Скажу про інше. Кілька років тому всі міста й райони на території мого округу були серед найвідсталіших. Сьогодні й сільські райони, і міста підтяглися і перебувають уже в середині «турнірної таблиці». Є позитивна тенденція.

— Що робите у вільний час? Які книжки любите читати?

— Здебільшого читаю політичну й економічну інформацію, відвідую Інтернет. Дружина дорікає, що через мою постійну завантаженість ми не буваємо на концертах, у театрі. Доводиться заповнювати прогалини телебаченням. На жаль, не надто різноманітне життя. Коли вдається викроїти час, займаюся спортом: фітнес, басейн, тенісний корт. Я пристрасний уболівальник «Шахтаря». Уже тридцять років намагаюся не пропускати жодного матчу улюбленої команди.

Ліна КУЩ.

АНАЛІЗ. ПРОГНОЗ

Холодний травень 2004-го

Певна напруженість у сесійній залі Верховної Ради продиктована наближенням президентських виборів. І не тільки. Дехто з політиків почав замислюватися про вибори 2006 року.

Гра у статистику

Створюється таке враження, що останні соціологічні опитування використовують передусім як передвиборну пропаганду тих чи тих кандидатів. Адже, за словами відомого соціолога Віктора Небоженка, останнє дослідження, проведене ним, засвідчило, що 38,5 відсотка українців ще не визначилися у своєму виборі щодо претендентів на «престол». Отож ця гра у статистику, найпевніше, не тільки не додає популярності лідерам громадських уподобань, а й, імовірно, навпаки — заважає. Бо постійне нав'язування громадянам одних і тих же політиків може спричинити в електорату недовіру.

З другого боку, і ми не раз писали про це, в суспільства з'явилася потреба замінити стару політичну еліту молодою генерацією. Адже світ постійно, особливо в останнє двадцятиріччя, динамічно змінюється. А Україна, схоже, більше не хоче бути серед аутсайдерів економічного і політичного розвитку.

Це, до речі, ще одна причина, чому наші співвітчизники прагнуть обирати «не менше зло», а «третю» силу — конструктивну. І це також позначається на поведінці лідерів деяких партій. Ось чому ймовірні зовсім несподівані сюжетні повороти у сценарії майбутніх президентських перегонів.

Немає більшості — немає нового уряду?

Здавалося б, донедавна позиції Віктора Януковича й коаліційного уряду були непохитні. Хоча ми й висловлювали певні сумніви щодо майбутнього Кабінету Міністрів. Однак останні події, зокрема переформатування депутатських груп і фракцій, вказують на те, що наш прогноз усе-таки мав підстави для сумнівів.

Водночас не можна виключати того, що й сама більшість припинить своє існування. Скажімо, представники Народно-демократичної партії не раз погрожували покинути її лави. Особливо з огляду

Мал. Михайла САЧКА.

на тиск, який чинять на партію і її лідера Валерія Пустовойтенка. Про це, до речі, він сказав на прес-конференції перед травневими «канікулами». Він також заявив, що в НДП триває дискусія з приводу підтримки кандидатів на президентських виборах. Частина НДП і надалі наполягає на висуненні кандидатури Валерія Пустовойтенка на президентські перегони. Інші схиляються до підтримки Віктора Ющенка. Однак про Віктора Януковича не кажуть нічого.

Лави більшості можуть покинути і представники Партії промисловців та підприємців, які також не визначилися, кого підтримуватимуть у боротьбі за найвищу посаду в державі. Можлива поява на старті президентської кампанії і їхнього лідера, президента Українського союзу промисловців і підприємців Анатолія Кінаха.

Складні процеси відбуваються і в партії «Трудова Україна», де вельми незатишно почуваються батько і син Деркачі.

Отож, якщо серед «підписантів» парламентсько-урядової коаліції залишиться менш як 226 народних депутатів, то що має робити уряд і прем'єр? У цивілізованому світі це називається урядовою кризою, і тоді Кабінет Міністрів подає у відставку. Вітчизняна Конституція і чинне законодавство про це мовчать. А тому спрогнозувати розвиток подій фактично неможливо. Тим паче що в Україні подібних ситуацій не траплялося. Це також, до речі, ще одне підтвердження того, чому потрібно вносити зміни до Основного Закону країни. Особливо з огляду на те, що парламентські вибори 2006 року проходитимуть за пропорційною системою. Тому не дивно буде, якщо Верховна Рада вже цього тижня почне розгляд нових законопроектів про внесення змін до Конституції. Цей розгляд може також подарувати чимало «сюрпризів», не вельми приємних для нинішньої парламентсько-урядової коаліції.

Про це, зокрема, відверто сказав в інтерв'ю нашим колегам колишній президент України, лідер об'єднаних соціал-демократів Леонід Кравчук:

— Сьогодні свідомо руйнують більшість: створюються якісь «центри», розколюються фракції, а це все призводить до невизначеності, до політичної нестабільності всередині більшості...

Попри значну кількість вихідних у травні, політичне життя в Україні вирує і набирає обертів. А це свідчить про те, що нас очікує чимало поки що малопрогнозованих подій, які можуть істотно вплинути на майбутні президентські перегони. Понад те, ми припускаємо появу в ній політиків, які поки що скромно мовчать щодо свого майбутнього.

Володимир КОРОЛЮК.

Спасибі за життя і чисте небо

Традиційний мітинг у ВАТ «Запорізький завод феросплавів», присвячений Дню Перемоги, цього року пройшов з якоюсь особливою нотою щемливого смутку. Певно, тому, що кількість ветеранів заводу — учасників бойових дій помітно скоротилася й на заводські торжества змогли приїхати не всі. Вітаючи зі святом, технічний директор ВАТ «ЗФЗ» Віталій Белан згадав про працівників (а їх було майже 1000 осіб), які просто з цехів пішли на фронт. Багато з них не повернулися. Їхні імена увічнено на гранітній стелі, встановленій біля прохідної заводу.

Цього дня вшанування колишніх фронтовиків продовжилося в заводському профілакторії на острові Хортиця, де для них було організовано святковий обід і виступ самодіяльних артистів.

Олександр ВОРОТІЛОВ.

Запорізька область.

Фото автора.

Менше вкусиш, швидше ковтнеш

БАЛАНС ТИЖНЯ

І. Ринок нової Європи втрачаємо

З 1 травня Євросоюз (ЄС) поповнився десятьма новими державами. Кордони Європейського союзу підійшли впритул до України.

На наших західних кордонах виросла хоча й не Берлінська стіна, але добрячий частокіл.

Напередодні цієї події у Брюсселі відбулася конференція «Україна—ЄС», де вітчизняний бізнес намагався самотужки прокласти дорогу до Союзу. Як розповів президент Українського союзу промисловців і підприємців Анатолій Кінах, представники нашої делегації пробували отримати бодай якісь гарантії з боку ЄС стосовно конструктивного вирішення найпроблемніших питань євророзширення — лібералізації візового режиму, збільшення обсягів прикордонного співробітництва і торговельних квот на металургійну та агропромислову продукцію, введення мораторію на проведення антидемпінгових розслідувань щодо України в нових країнах—членах, надання соціальних преференцій, цільову підтримку інвестиційних проектів в стратегічних галузях (машинобудування, енергетика) тощо.

Утім, на компенсацію втрат унаслідок розширення ЄС нам, певно, поки що розраховувати зарано. Це непокоїть вітчизняний бізнес. З одного боку, членство в ЄС — це відкритий внутрішній ринок Євросоюзу в рамках «чотирьох воль»: вільного пересування людей, товарів, послуг і капіталу. З іншого — денонсація угод про вільну торгівлю з балтійськими країнами, зміни митних зборів, структури експорту-імпорту з найближчими сусідами. Відтак втрати України сягатимуть за півмільярда євро щороку. Денонсація угод про вільну торгівлю з балтійцями, приміром, коштуватиме близько 70 млн. євро, «сталеве» питання — 250 млн. євро, АПК — 70 млн. євро. Ринок нових членів ЄС Україна практично втрачає.

ІІ. Деруть, як з рідного батька

Всеохоплюючого характеру набирає зростання цін на внутрішньому ринку. Мабуть, рідко хто з автолюбителів, котрі в ці травневі свята-вихідні користувалися власним авто, не чортихався, коли зарулював на АЗС. Ціни на бензин — здирницькі. В першому кварталі цього року, як, до речі, й торік, підвищення цін зафіксовано у металургійній, обробній та хімічній промисловостях, вугільній галузі, електроенергетиці, нафтогазовому комплексі, машинобудуванні.

Вітчизняні підприємства, особливо переробні та машинобудівні, змушені віддавати перевагу дешевому імпорту, інвестуючи економіку чужих країн. Це, звичайно, не стосується монополістів — адже стратегічними сировинними підприємствами володіють саме вони, диктуючи пересічному підприємцю свою ціну. Деруть, як з рідного батька. Ситуація нетерпима. Федерація роботодавців України разом з УСПП б'ють на сполох: ще трохи і на нас чекає ціновий стрибок за торішнім «зерновим» сценарієм. Там переконані: менше вкусиш, швидше ковтнеш — зупинити зростання цін можливо за рахунок поступового припинення практики перехресного субсидування різних груп споживачів або одних видів послуг за рахунок інших, формування нормативних та оргзасад регулювання цін і тарифів, відповідності держрегулювання вимогам ринку тощо.

Розв'язання цінової проблеми насамперед потрібно розпочати із внесення змін до Закону України «Про ціни і ціноутворення», бо після його прийняття у 1990 році ситуація кардинально змінилася, значних коригувань зазнало податкове законодавство. Відстають від часу деякі постанови Кабміну.

ІІІ. Позаду нас лише молдовани й білоруси

Спеціальний аналітичний документ Єврокомісії свідчить, що за п'ять років після розширення ЄС до старої Європи із нової у пошуках роботи прибуде 1,1 мільйона осіб. Неминучий також відплив робочих місць із старої Європи до нової. Приклад уже показав «Фольцваген», який купив у 1991 році «Шкоду», а ще через кілька років відкрив в Угорщині «Ауді Угорщина Моторс» і нарешті у 1998 році заснував словацький «Фольцваген».

Головна причина перебазування відомих фірм — дешева, але достатньо кваліфікована робоча сила, мінімальні соціальні втрати.

Відтак неминуча нова хвиля міграції спеціалістів з України. Чи архіважливо буде нашому, приміром, кваліфікованому мулярові правдами і неправдами отримати дозвіл на роботу у Польщі, Чехії, Словаччині, Угорщині. Німецькі будівельники, приміром, зі страхом чекають на конкуренцію з боку споріднених фірм із Східної Європи, бо їм треба платити менше. А ким вони можуть бути укомплектовані? Правильно — українцями, менше яких у Європі отримують лише молдовани і білоруси.

Дискримінаційне становище українських трудових мігрантів підтверджує і Міжнародна організація праці, яка залучила нашу Федерацію роботодавців до реалізації Програми глобальної зайнятості. Вона передбачає зміну законодавства країн, які приймають мігрантів, підписання двосторонніх міжурядових угод з трудової міграції, врегулювання діяльності бюро з найму працівників та заходи із запобігання торгівлею людьми тощо.

Леонід БРОВЧЕНКО.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Народний депутат України, голова Союзу українок України Лілія Григорович у День матері вручила телевізор і багато подарунків багатодітній сім'ї Халімон із села Оленівки Чернігівської області.

Фото Сергія ПАВЛЕНКА.

На знімку: Лілія Григорович у радісній родині, котра налічує 12 дітей.

Добровольці з принуки гинуть в Іраку

Коли в Іраку стало неспокійно, Хмельниччина одна із перших отримала тривожну звістку: земляка-лейтенанта було поранено. На щастя, все обійшлося лікуванням у госпіталі. Офіцер уже другого дня зателефонував додому і заспокоїв батьків, що з ним усе в порядку, нехай не хвилюються. Але хіба вони могли заспокоїтися, знаючи, де перебуває син. Мама поставила свічки у церкві за його здоров'я і все дивилась і дивилась відеофільм, де був знятий останній курс у військовому училищі, в якому навчався її хлопчик. Коли я запитала, чи хотіла б вона, щоб він і надалі залишався в Іраку, сказала: «Не треба про це нічого писати і розказувати. Він — військовий, і сам обрав свій шлях. Змалечку мріяв про погони і форму. Та й мені завжди хотілося бачити синів офіцерами. А тут — в армії скорочення, не пішов би до Іраку, хто знає, як далі складалася б його військова кар'єра».

Друга звістка для області стала ще тяжчою. Цього разу не обійшлося лише повідомленням про ще одного пораненого. Додому прибуло, як кажуть військові, два «вантажі» в цинкових трунах. Один із них зустріла вісімнадцятирічна вдова Ірина Злочевська із дворічним сином на руках.

За Славою тужив увесь райцентр. Окрім його рідних батьків. Доля сина виявилася для них байдужою. У дев'ять місяців його забрали до будинку маляти від матері, яка віддала перевагу алкоголю. Відтоді жодного разу ніхто і ніколи не навідався до дитини. Інтернат став його єдиною родиною.

Коли Славі виповнилося вісімнадцять і він нарешті зміг дізнатися про свою родину, одразу почав розшукувати маму. Він готовий був простити їй усе і полюбити так, як не любив нікого всі ці вісімнадцять літ. Не вийшло. Чужа п'яна жінка навіть не глянула на хлопчину. Більше до матері він не їздив. Дізнався лише, що в нього ще є брати і сестри, але і їх доля порозкидала по сирітських притулках. Зустрітися з ними Ярослав так і не встиг. Зате, навчаючись у Гусятинському політехнічному коледжі, він зустрів Ірину. Вони побралися, коли Ярослав закінчував четвертий курс, а Іра була на першому. Скоро у молодят народився син.

Іра каже, що поява Дмитрика була чи не найсвітлішим моментом у житті Слави. Чи не вперше він був радісний та усміхнений. Дружина переконана, що інтернат залишив глибокий слід у серці Ярослава. Він був замкненим, усі проблеми приховував у собі. Поріже руку, кров іде, а він не скривиться і нікому не скаже. Наче не вірив, що хтось може його пожаліти і полюбити. Може, через це сімейне життя молодому подружжю давалося нелегко. Жити довелося з батьками дружини в одній квартирі, і Ярослав, здавалося, ніяк не міг знайти свого місця. Йому, котрий ніколи не знав своєї родини, взагалі важко було пристосовуватися до чужої сім'ї. І новий батько відверто зізнається, що йому так і не вдалося відігріти, розтопити заледеніле від самотності серце зятя.

А тут ще додалася і батьківська, і подружня відповідальність — треба було годувати, одягати і дружину, і сина. Ніколи не знаючи, що таке батьківська турбота, він раптом сам став батьком і відповідальним не тільки за свою долю, а й за долю близьких йому людей. А тим часом механікові з ремонту автомобілів у невеличких Віньківцях ніяк не вдавалося знайти роботу. Для райцентру сьогодні це — найбільша проблема. Ледь не в кожній родині хтось на заробітках — чи в сусідній, чи в своїй столиці. Спробував пару разів і Ярослав, але сподіваних грошей молодій дружині і синові так і не привіз. Десь у Москві заробляла копійчину теща. Важко працювала весь вік на своєму городі і в господарстві бабця Ірини, котра усіляко допомагала не тільки молодятам, а й іншим своїм онукам і родичам. Іра, майбутній технолог з консервування продуктів, змогла знайти застосування своїй спеціальності хіба що на п'ятдесяти сотках свого городу. Але все це було таке непевне, безперспективне і безрадісне, а молодим хотілося мати свій дім і одягнутися не гірше за інших, і розважитися, і побалувати маленького сина...

Отож, коли почалися розмови, що хлопці можуть непогано заробити у миротворчих військах, не один замислювався над тим, щоб випробувати долю. Тим паче, що у Віньківцях уже був живий приклад того, як військова зброя може кардинально змінити життя. Після кількамісячного перебування в Лівані молодий віньківчанин одразу купив собі добру хату, і це не могло не вражати. Коли було оголошено про прийом добровольців, хоч як просили його близькі облишити цю затію, він твердо вирішив, що піде на службу знову.

Так само ніщо не могло переконати залишитися вдома Іриного старшого брата Олексія. Серйозний і розсудливий хлопець тільки прийшов із строкової служби. Із армії привіз кілька альбомів фотографій, з яких було видно: Олексій усім серцем прикипів до зброї і форми, і тверде переконання, що без військової служби йому не обійтися. Після закінчення училища отримав спеціальність механізатора і перспективу — або бути вічним безробітним, або назавжди застрягнути в одному із господарств, де місяцями не платять зарплату. Як молодий механізатор, він отримав право трирічної відстрочки від служби, але й не подумав ним скористатися. А коли відслужив, удома навіть і тижня не пробув — відніс документи до військкомату на контрактну службу в Іраку.

Ярослав був зовсім не схожий на Олексія: невисокого зросту, худорлявий, майже байдужий і до армії, і до зброї, він і не думав, що колись продовжить службу контрактником. Якось автоматично він потягнувся за Олексієм. Кажуть, здавав свої документи ледь не в останню хвилину, і мало хто вірив, що його, такого непоказного, візьмуть у контрактники. Але він встиг вскочити у свій останній вагон. Своє рішення пояснював лише одним: хочу заробити на квартиру. Тоді і він, і молода дружина змогли б почуватися в ній господарями. Там, на службі, для нього була хоч якась перспектива. Тут, удома, — жодної.

А сусіди перед від'їздом усе допитувалися: добре, коли заробить гроші, а якщо знайде свою загибель у чужій землі? Багатьох хлопців стримали від того кроку саме такі мамині й батькові слова. Ярославу їх сказати не було кому. Не хотів думати про лихе, але, сусіди кажуть, одного разу все-таки сказав: «Якщо загину, нехай би гроші пішли і на мій дитячий будинок, де виріс. Таким, як я».

Після всього, що сталося, його сім'я отримає страхову компенсацію. Таких грошей не тільки Ярославу, всій родині було не заробити за все життя. Дай Бог, щоб вони принесли щастя його дворічному Дмитрику. Дитині нічого не говорили, що сталося з батьком. Але дідусь казав, що два дні, повертаючись із дитячого садочка, малий плакав, чого ніколи не було раніше. Хто знає, може відчуло маленьке сердечко, що обірвалася та кревна ниточка, котра з'єднувала його з найріднішою людиною. А молодесенька вдова каже, що нікому не побажає таких заробітків. Такі гроші не приносять щастя. Якби знала, що все так скінчиться, ніколи не відпустила б Ярослава.

— А в мене стискається серце за Олексієм, — сказав батько. — Хто тільки знав би, як я за нього переживаю. Коли дружина після його народження захворіла і її поклали до лікарні, я залишився з ним, двотижневим, на руках. І сам потихеньку вигодував його. Знаєте, який він мені дорогий.

У ці дні Олексій був удома. Він привіз не просто чорну звістку. Він привіз труну. Хто, як не він, повинен був виконати цю важку місію. Тепер він має коротку паузу і час для роздумів. За законом, як член родини, в якій загинув контрактник, він може не повертатися на службу. Він може залишитися в одній квартирі з батьками, сестрою і маленьким племінником. І сюди він може привести свою майбутню дружину. І тут він думатиме, кому потрібні його сильні руки і спеціальність механізатора.

А ще він може повернутися назад, до далекого і чужого Іраку, де боронитиме, не знаючи кого і від чого. Він зможе заробити там свою квартиру. І різні пільги. І якийсь шанс на майбутню роботу і кар'єру. Все це у нього може бути. Але за однієї обставини — якщо залишиться живим.

Він сам зробить вибір. Добровільно. І ніхто не відповідатиме за його рішення.

■ ■ ■

Батьки не в силі зупинити дітей, коли вони стають на крило і рвуться із свого гнізда.

■

Лише бабуся сказала, що тепер вона ляже на порозі і вмре там, але не випустить свого Олексійка з хати. Не відпустить його так, як легко відпускає своїх синочків Україна.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

На знімку: Ярослав ніколи не знав, як уміють обнімати і любити батьки, тому всім серцем хотів, щоб цієї любові не бракувало його синові.

Фото із сімейного альбому.

ТРІЩИНА–2

Якщо суд задовольнив позовну заяву, це ще не привід для радості

КВАРТИРНЕ ПИТАННЯ

Про такі квартири, як ця, мріють багато людей. Уже по тому, як зручно сплановано кімнати, видно, що будинок спорудили до торжества ери «хрущоб». Господарі теж постаралися, щоб мати справді затишне родинне гніздо, до якого хочеться повертатися після напруженого трудового дня. Але до сказаного треба додати слово «було». Бо тепер у квартирі Ленчуків товсті капітальні стіни «помережані» наскрізними тріщинами. А на килимі валялася бита штукатурка: кілька квадратних метрів її відвалилося зі стелі якраз перед приходом кореспондента. В іншій кімнаті це сталося раніше. Уявляю, що було б, якби такий «шматочок» упав на голову... Не треба бути фахівцем, щоб зрозуміти: осідають, тріскаючись, стіни, розходяться панелі перекриття.

Про цю історію ми вже розповідали в матеріалі «Тріщина» («ГУ» за 13 серпня 2003 р.). Все почалося з того, що військові будівельники взялися втиснути дев'ятиповерхівку між будинками в чотири і п'ять поверхів. Протести їх мешканців тоді ніхто до уваги не взяв. А люди як у воду дивилися — скоро сусідні будинки стали тріщати.

У попередньому матеріалі йшлося про те, як намагався знайти правду в судах один з потерпілих — голова обласної організації ветеранів, генерал у відставці Степан Семенов, який пройшов дві війни — Велику Вітчизняну і афганську. А навесні цього року до редакції надійшов лист від Івана Ленчука, котрий більш як чотири десятиліття працює на освітянській ниві, 22 роки очолює кафедру математики Житомирського державного педагогічного університету імені Івана Франка. Маючи все життя справу з найточнішою наукою, він ще раз переконався, що в наших реаліях двічі по два все-таки може дорівнювати п'яти, бо якщо суд задовольнив позов — це ще не привід для радості.

Добиватися справедливості подружжя Ленчуків почало восени 2001 року. У травні минулого року Корольовський райсуд Житомира прийняв рішення, згідно з яким відповідач мав компенсувати Ленчукам завдану їм матеріальну й моральну шкоду. На ці гроші вони могли б придбати нову квартиру, а ту, в якій мешкають тепер, передати «Укрвійськбуду». Не погодившись із цим, генеральний директор ДП подав апеляцію. Розглянувши її, апеляційний суд Житомирської області відхилив заперечення військових будівельників. Вніс тільки одне уточнення: чітко визначив строк, протягом якого Ленчуки мають передати відповідачам свою аварійну квартиру. Після того, звичайно, як одержать належну їм суму компенсації.

Але Іван Григорович уже сумнівається, що такий день колись настане. Бо хоч у відділі державної виконавчої служби Подільського райуправління юстиції Києва й було відкрито виконавче провадження про примусове виконання «Укрвійськбудом» виконавчого листа № 2—343, на його письмовий запит відповідь не надходила. А з інших столичних інстанцій одержав, як він вважає, формальні відписки.

Зважившись, 2 лютого цього року Іван Григорович написав Президентові України. За кілька днів йому зателефонували, попросивши додати підтверджувальні документи. Відвіз їх до Києва, а через деякий час одержав стандартний бланк, з якого довідався, що Київське міськуправління юстиції направило його звернення до Подільського райуправління юстиції (а там ще й, до того ж, лежали такі само документи) з проханням «детально перевірити викладені у зверненні факти, вжити невідкладних заходів до усунення виявлених у зверненні порушень і поновлення прав та законних інтересів заявника». І далі: «У відповіді вказати повний перелік проведених виконавчих дій, їх наслідки, починаючи з дня надходження виконавчого документа, а також чи було виявлено за результатами розгляду звернення порушення законодавства під час ведення виконавчого провадження та які заходи вжито до їх усунення».

У результаті «повного переліку виконавчих дій» Іван Григорович одержав з ВДВС Подільського райуправління юстиції постанову від 23 лютого ц. р. про закінчення виконавчого провадження. Мотивувалося її прийняття тим, що 6 листопада 2000 року господарський суд Києва порушив провадження у справі про банкрутство ДП МОУ «Укрвійськбуд». А з іншого паперу довідався, що йому, як стягувачу, надалі з усіх питань треба звертатися до арбітражного керуючого. Адреса — не дім і не вулиця, тільки номер абонентської скриньки.

Не встигли Ленчуки отямитися від такого повороту подій, як одержали нового листа за підписом начальника того само ВДВС Подільського райуправління юстиції Києва. І знову сюрприз, бо виявляється, що 10 березня звідти направили лист до арбітражного керуючого «з проханням повернути виконавчий документ, оскільки виконавчий документ передається арбітражному керуючому в разі визнання боржника банкрутом, а в даному випадку порушено справу про банкрутство. Після надходження виконавчого листа до відділу буде винесено постанову про зупинку виконавчого провадження до вирішення справи про банкрутство ДП «Укрвійськбуд».

Бачите, як добре, що люди Президентові пишуть. Іван Григорович має тепер багато підстав для роздумів. Скільки ще вирішуватиметься: банкрут той «Укрвійськбуд» чи не банкрут? У судовому рішенні вказано чітку суму, як і належить, у гривнях. Вартість житла в Житомирі стрімко зростає. Якою вона буде, коли зупиниться ота «зупинка»? Не секрет і те, що квартири в нас оцінюють в еквіваленті до чужої валюти. Яким буде тоді курс гривні? Інакше кажучи, якщо визначену судом суму раптом виплатять, то чи зможе він за ті гроші придбати інше помешкання? Що й казати, задачка саме для завідувача кафедри математики університету... А на додачу — той «Укрвійськбуд» може виявитися «голим і босим», як намагаються переконати І. Ленчука деякі благодійники, без машин чи нерухомого майна.

На жаль, таких історій, коли суд рішення виніс, а з виконанням — заминка, немало. От і виникає дуже небезпечна тріщина — у вірі людей у те, що в нашій країні можна добитися справедливості.

Олексій КАВУН.

Житомир.

Фото Євгена КОЛЕСНИКА.

Проблема в конверті

Немає грошей, немає води

Починаючи з весни минулого року до нашого будинку не подається гаряча вода. Вже ніяких сил і коштів не вистачає, щоб гріти її на електроплитах.

Відсутність гарячої води мотивується тим, що за неї не платять окремі мешканці. Але нам не зрозуміло, чому керівництво тепломережі не відключає конкретних боржників? Адже виходить, що через одну сім'ю страждає весь під'їзд. Якщо це і є найефективніший метод боротьби з боржниками, те невдовзі без води залишиться все місто.

А. КУДРЯВЦЕВА, В. ГРЕЧКО, Ю. НІКІТІН — усього 50 підписів.

Дніпропетровськ.

ТРАНСПОРТ

Про замкнене коло... самообману

Львівська залізниця зазнає збитків через істотне підвищення цін на сировину, продукцію та товари, необхідні для забезпечення перевізного процесу. Економічний аналіз та прогнозування дають підстави вважати, що підвищення цін протягом першого кварталу 2004 року без зростання тарифів на залізничні перевезення призведе до збитків залізниці на цей рік у обсязі 146 мільйонів гривень. Така ситуація обернеться збитками і для користувачів, пасажирів.

*На прохання редакції проблему коментує начальник Львівської залізниці **Богдан ПІХ**.*

— У всіх підрозділах нашої залізниці, в трудових колективах докладно проаналізували й обговорили проблему нинішніх виробничих відносин «Укрзалізниці» як державної структури із приватними підприємствами, акціонерними товариствами, які вдалися до невмотивованого підвищення цін. Я назвав би цю ситуацію колективним самообманом. Бо, зрештою, залізниця не існує сама по собі і для себе. Її послугами користуються ті само структури, які влаштували безпрецедентні гонки із позицій — «після нас хоч трава не рости». Годі знайти інші пояснення.

То чи варто дивуватися, що за таких обставин Україну не визнано державою із ринковою економікою? Натомість маємо велетенський «базар», де ніхто не відчуває впевненості в завтрашньому дні. Ну, гаразд, сьогодні ти «відірвав» ласий шмат, а завтра?

Назву лише деякі цифри. Зростання цін на будівельні матеріали у порівнянні з минулим роком становить від 17 до 55 відсотків. Зокрема, труба сталева подорожчала на 35 відсотків, арматура — на 23. Ціни на запчастини зросли в діапазоні від 5 до 41 відсотка. Особливо дорогим стало обладнання. На лампи загального призначення ціни зросли на 51 відсоток, залізничні лампи — на 78 відсотків. Я вже не кажу про відоме зростання цін на електроенергію та енергоносії.

У лютому цього року ми змушені були звернутися з листом до голови Львівської облдержадміністрації Олександра Сендеги. Повідомили, що через зростання цін залізниця не може укласти угоди на придбання електролампової продукції від ВАТ «Іскра» та ВАТ «Львівський мехсклозавод» для виконання «Програми перспективного розвитку транспортного та дорожнього комплексу Львівської області на 2003—2007 рр.». У відповідь отримали лист-пояснення від в. о. генерального директора ВАТ «Іскра» Я. Козіброди:

«Повідомляємо Вас, що протягом 4 кварталу 2003 року та січня—лютого 2004 р. відбувалося зростання цін на сировину, матеріали, енергію, перевезення. На соду ціни зросли більш як на 40 %, на молібден — 30%, зростають ціни на алюміній, мідь, пісок, поташ, кислоти і т. д. У зв'язку з цим було переглянуто ціни на нашу продукцію».

У списку тих структур, що «переглянули ціни», залізниці поки що немає. Мораторій виявився одностороннім. Не важко підрахувати, якими наслідками це обернеться не лише для галузі, а й для широкого загалу користувачів і врешті — держави в цілому.

Усім відомо, що останніми роками саме транспортна галузь «підтягнула» промисловість, економіку держави. Зокрема, збудовані чи відреставровані підрозділами Львівської залізниці промислові та соціальні об'єкти стали загальновизнаними візитками «європейськості». А що далі? Повернемося у вчорашній день?

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

Фото Олекси ВАЩЕНКА.

Скільки ще вирішуватиметься: банкрут той «Укрвійськбуд» чи не банкрут?

Cyan Magenta Yellow Black

Всі хором на гору!

Здається, київська Замкова гора не бачила такого дві тисячі літ

Те, що зветься «відродженням традицій», — річ дуже умовна. Бо традицію, саму по собі, відтворити можна, але ж не відтвориш епоху, якій ця традиція належала! Скажімо, ми пишаємося давніми українськими язичницькими традиціями. І є чим пишатися — ці традиції поетичні, гарні. Але ми самі — давно вже не простодушні язичники. Ми сприймаємо довкілля переважно через розум. Цей «розум» не такий уже й розумний, зате дуже логічний — от він і керує нами.

Інколи він керує нами правильно й дає волю приспаним почуттям. Ось щойно він (розум) підказав одним хорошим людям: а проведіть-но вечорниці на Замковій горі!

Ці люди — з київського Клубу етнічної музики та Фольклорного фестивалю «Країна мрій». Вечорниці вони проводили й раніше (в галереї «Лавра», про що наша газета вже писала). Але просто неба — вперше. Ефект — надзвичайний. Ті вечорниці, що в галереї «Лавра», були хороші, але нагадували скорше звичний концерт фольк-колективів. А тут, на Замковій горі, було щось автентичне, сакральне. Така аура цих вечорниць.

Уявіть... Ви переноситесь у язичницькі часи і стаєте свідком жертвопринесення. Саме цей обряд (точніше, перша його половина) розпочав дійство. Якось трохи моторошно стає, чи не так?

За обрядом, обирають найвродливішу дівчину, прикрашають її як наречену, а потім — приносять у жертву, спалюючи на вогнищі. Зрозуміло, до спалення не дійшло, але перша частина обряду (до жертвопринесення) стала вражаючою. Наречена, яку прикрашали дівчата, так глибоко перейнялася роллю, що мимоволі заворожила глядачів. Енергетика внутрішнього хвилювання, покора звичаям (адже дівчина фактично йде на страту) передалися людям, що заповнили галерею «У Карася» на Андріївському узвозі. Свідки обряду відчували себе на місці дівчини. Дійство було освячене веснянками, що їх співали дівчата.

Парадоксально... Зовні веселий обряд (прибирання молодої і спів далеко не мінорних веснянок), але танцювати зовсім не хотілося. Мабуть, відлуння традиції так «зачепило», що можна було лише замислитись над чимось таємним, над тим, що споконвіку існує незалежно від нас.

Після такого ефектного і водночас емоційно-інтимного початку, всі, на чолі з організатором вечорниць Олегом Скрипкою, подалися на Замкову гору. Тут уже загуляли всі й по-справжньому. Власне, ця частина вечорниць (на вільному повітрі) справді ввижалася святом свободи прадавньої слов'янської душі. Мало хто розумів, що тут головне за сценарієм. Та, власне, й сценарію не було, все нагадувало суцільну імпровізацію, імпровізував кожен по-своєму.

Гуляли всі: і учасники колективів «Божичі», «Володар», «Лук'яні роси», і всі бажаючі. Всім, скажімо, хотілося видобути звук з волинки (так, як це робив Олег Скрипка). І ніхто нікому не заважав. Здається, лише Скрипку раз у раз шарпали репортери, фотографи і всі, хто хотів. Солістові ВВ ледь вистачало сил залишатися невимушеним.

Крім співу та звучання волинки й бубна, атмосферу свята підтримали танці, яких змогли навчитися тут-таки всі бажаючі, а їх було чимало. Ставало дедалі багатолюдніше. Можливо, автентичний спів, що лунав з гори, так магнетично приваблював людей? Чи багаття, на якому варили куліш? Еге ж, усіх бажаючих щедро пригощали стравами, що їх на відкритому повітрі ще більше хотілося скуштувати. Був тут і автентичний самогон у різних антикварних суліях. Цим продуктом дуже цікавилися й наші, й гості (французи, узбеки, казахи). Московських гостей дуже цікавило, «можна лі смєшивать тот самагон с етім?» Дізнавшись, що змішувати не варто лише київський з московським, — заспокоїлись.

Ну, а дітям що? Їх теж було багато, і їх тут таки вчили мистецтва створення традиційних ляльок.

Паралельність співу, гри, танців, застілля, хороводів хоч і не дало відчуття цілісності, однак усе це було осяяне приємним відчуттям спокою і затишку. Здається, востаннє Замкова гора таке бачила десь перед часами хрещення Русі, дві тисячі літ тому. Отже, добрі традиції — це відродження, це історія, вічність, і вечорниці — доказ цього.

Габріелла НАЛИВАЙКО.
Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

НавколоЕколо

Знайомі незнайомці

Ми сприймаємо мух як маленьких нахаб, що залітають без дозволу до наших домівок, набридають на дачі... Але в мушачому світі також є свої герої і свої «прикиданці».

Один із найбільших двокрилих України (так по-науковому називають мух) — ктир велетенський. Це хижак, ловить на льоту різних комах, найчастіше ґедзів. Уявляєте, як добре треба літати, щоб упіймати на льоту ґедзя, який сам чудово літає? Є серед мух і дуже гарні маскувальники. От ця комаха, зовні дуже схожа на осу, — така само смугаста — насправді муха, просто забарвлення в неї дуже схоже з осиним, теж смугасте... Воно попереджає й відлякує птахів, які гадають, що перед ними оса! І тільки наївне пташеня, яке щойно вилетіло із гнізда і ще нічого не бачило у своєму короткому житті, може дзьобнути її, поки не впіймає справжню осу...

Сергій ГЛАДКЕВИЧ.
Фото автора.

Моршин — від усіх недуг

Це справді так. Адже тут успішно лікують навіть задавнені хронічні хвороби: гепатити, холецистити, холангіти, панкреатити. Тільки щоб їх перелічити, доведеться списати цілий аркуш паперу...

— У чотирьох санаторіях («Лаванді», «Дністрі», «Черемоші» та «Перлині Прикарпаття»), що розташовані на території Моршинського курорту Львівської області, — розповідає генеральний директор Прикарпатського дочірнього підприємства ЗАТ «Укрпрофоздоровниця» Степан Черкес, — щомісяця оздоровлюється понад тридцять тисяч осіб. До нас на лікування їдуть хворі не тільки з України, а й країн СНД. Тут вони проходять діагностику, отримують найрізноманітніші лікувальні процедури. Крім того, на курорті можна придбати путівку чи курсівку з відповідним лікуванням у курортній бальнеолікарні.

Унікальна моршинська мінеральна вода, чисте лісово-гірське повітря та смачне різноманітне дієтичне харчування роблять навіть найбільших скептиків після перебування на курорті здоровими духом і тілом.

Олекса ВАЩЕНКО.
Фото автора.

На знімках: Генеральний директор Степан Черкес; головний корпус санаторію «Лаванда»; медсестра підводного душ-масажу Світлана Цегольник; смачна і корисна моршинська водичка.

Про тих, хто відправляє великі кораблі у велике плавання

ВІТЧИЗНЯНИЙ СТИЛЬ

Великому кораблю — велике плавання. Цей вислів рефреном проходить через біографію флагмана вітчизняного суднобудування — миколаївського заводу «Океан». Рік народження підприємства — 1951-й. Наприкінці 50-х (уже минулого століття) підприємство освоїло будівництво самохідних морських суховантажих суден, налагодило серійний випуск блоковим методом рефрижераторних суден. На початку 70-х було введено в експлуатацію один з найбільших у галузі й Європі сухий док. А в 90-ті завод виготовляє судна на експорт. Продукція миколаївського «Океану» виходить на міжнародний ринок. У 1994-му зареєстровано відкрите акціонерне товариство «Суднобудівний завод «Океан». 1998—2000 рр. —криза. За цей час жодне судно не вийшло із заводської верфі. У 2000 році 78 відсотків акцій заводу придбала голландська компанія «Дамен Шипярдс Груп». Збори акціонерів перейменовують підприємство в «Дамен Шипярдс Океан»... І знову «Океан» відправився у велике плавання в акваторію вже ринкової економіки.

Фото Олександра КРЕМКА (Укрінформ).

Начальник сухого доку заводу «Дамен Шипярдс «Океан» Анатолій Кушнір керує спуском на воду танкера-хімовоза

Уже було видно дно...

Найбільші випробування, всупереч державним деклараціям про пріоритетний розвиток, на загальному тлі економічного спаду 90-х років припали на суднобудівну галузь. Це були: втрата замовлень і фінансування, відсутність довгострокового кредитування.

Криза, як цунамі, захлеснула «Океан». Він, утім, як і більшість підприємств, наштовхнувся на риф практично фінансового краху, причини якого полягали і в лібералізації цін, і у валютній політиці держави, і в його власній структурі, на балансі якої перебувала велика соціальна сфера тощо. Все це не могло не позначитися на собівартості суден. Спад виробництва за 1998 рік становив 73 відсотки, заборгованість у зарплаті — більш як 12 млн., весь персонал, а це 6 тисяч осіб, перебував у вимушених відпустках. Було порушено справу про визнання підприємства банкрутом.

Рятівний круг інвестицій кинули в «Океан»

Врятували від цілковитого краху миколаївське суднобудівне підприємство, на думку Миколи Павловича Романчука, два закони, спрямовані на стабілізацію галузі: Закон «Про державну підтримку суднобудівної промисловості України» і Закон «Про спеціальну економічну зону «Миколаїв». Саме ці документи забезпечили пільгове оподатковування, дали можливість знизити собівартість суден, підвищили інвестиційну привабливість миколаївського «Океану». Адже без фінансової допомоги самостійно завод навряд чи переборов би кризу. У ролі інвестора виступила велика голландська корпорація зі світовим ім'ям «Дамен Шипярдс Груп».

— Ми пішли новим, ще не випробуваним в українському суднобудуванні, курсом — шляхом приватизації і залучення зарубіжного інвестора, — згадує генеральний директор «Океану» Микола Романчук. — І вже протягом двох років інвестор погасив усю заборгованість у зарплаті, мільйони бюджетних боргів. А головне — завод запрацював.

— Мені хотілося б подякувати зарубіжному інвесторові, — каже народний депутат України Олександр Кузьмук. (Кузьмук обирався у Верховну Раду по Миколаївському округу і добре знає проблеми своїх виборців). — Напевно, було нелегко ризикувати, вкладаючи тоді гроші в українське підприємство. Треба бути ідеалістом і романтиком, бачити в даному проекті перспективу. Прагматизму в голландців не було жодного. Незважаючи на негативні моменти (бюрократію, розвал підприємства тощо), вони повірили у прибутковість «Океану». Нині пакет замовлень заводу перевищує пакет кращих радянських часів. Для мене це показник.

За бортом — цілковитий штиль. Курс — на ринкову економіку

... 16 грудня 2003 року в історії заводу ОАО «Дамен Шипярдс Океан» відбулася важлива подія. Було закладено головне суховантажне судно. З цього моменту завод знову почав будівництво суден для морського флоту України.

— Розвивається підприємство за західною моделлю, відповідати якій нелегко, — зазначає Романчук. — Це стало очевидно уже на початку роботи із зарубіжною компанією. Певні труднощі «відповідності» відчули у всіх галузях діяльності: плануванні виробництва, ефективній організації процесу праці, неухильному дотриманні дисципліни. До того ж психологічно ускладнювало завдання усвідомлення того, що «працює» приватний капітал. Сьогодні у виробничому асортименті «Океану» суховантажні судна різних призначень: контейнеровози, танкери-хімовози, танкери-заправники, комбіфрейтори, океанські буксири, судна «річка-море» і плавзасоби інших призначень. Також підприємство має досвід будівництва промислових рефрижераторів, супертраулерів, рибообробних баз, унікальних крилеловів, найскладніших науково-дослідних, суховантажних і нафтонавалювальних суден великих габаритів.

Акваторія кораблебудування

— Я гадаю, що навіть у розвиненій країні, у такій важкій галузі, як суднобудування, не може бути абсолютної стабільності, — коментує ситуацію, що склалася останнім часом у вітчизняному кораблебудуванні, народний депутат України Олександр Кузьмук. — У радянські часи першого секретаря обкому партії більше лаяли за огріхи в будівництві кораблів, ніж за неврожай. Україна у спадщину від Союзу одержала величезне багатство в цій галузі. І водночас — міну сповільненої дії. У 1991 році весь ринок збуту рухнув. Україна залишилася зі своїми заводами і тисячами робітників. Але цей потенціал (більш як півтора десятка суднобудівних і судноремонтних заводів) перестав бути затребуваним.

Для зміни ситуації потрібна національна програма розвитку суднобудівної галузі. У країні кораблебудування має бути серед пріоритетних виробництв. З досвіду країн з розвиненою економікою ми знаємо, що кожне робоче місце в суднобудуванні забезпечує ще 4—5 робочих місць у суміжних галузях промисловості. До того ж суднобудування — експортно орієнтована галузь, що може дати великі доходи. Але для того, щоб одержати прибуток, треба підтримати вітчизняне суднобудування. І на законодавчому рівні ми вже це робимо. Депутати фракції партій Промисловців і підприємців і «Трудова Україна» ініціювала закон, за яким базові галузі економіки України, насамперед суднобудування, одержали право на податкові канікули. І це робить нашу економіку привабливою для інвестицій.

Ольга ВІТЕР.

«ЛІКАРНЯНИЙ ЛИСТОК»

— Здрастуйте, безплатний лікарю! — Здрастуйте, безнадійно хворий!

Понад 860 дітей і підлітків Біловодщини скористалися послугами луганських фахівців, котрі прибули в район. До складу комплексної бригади ввійшли психологи, педагоги, лікарі обласного центру соціально-психологічної реабілітації неповнолітніх. Було обстежено 311 осіб. У понад 70 підлітків виявлено хронічні захворювання, 34 мають розлад психіки. Фахівці працювали також із батьками та педагогами. Йшлося про корекційну роботу з дітьми, котрі опинилися у критичній ситуації, а також про психолого-педагогічну й лікувально-профілактичну допомогу.

Алла АНТИПОВА.

***

Критичною вважають ситуацію із захворюванням на туберкульоз у Кіровоградській області фахівці обласної санепідемстанції. За їхніми даними, лише протягом останніх двох місяців кількість хворих зросла на 123 чоловіка, що майже на 20 відсотків більше, ніж за такий само період минулого року. Насторожує і той факт, що збудника хвороби виявлено у двох малолітніх дітей. А загалом, за словами головного лікаря обласної СЕС Федора Чорного, рівень захворюваності на туберкульоз на Кіровоградщині майже на два відсотки перевищує середньодержавний показник.

Олег БОНДАР.

***

На базі Черкаської обласної лікарні відкрито обласний кардіологічний центр з кількома профільними відділеннями: для лікування артеріальної гіпертензії, ішемічної хвороби серця, інфарктне та кардіохірургічне.

За словами головного лікаря центру Світлани Журби, новий медичний заклад одним з перших в Україні об'єднав методики терапевтичної та хірургічної допомоги хворим.

До центру ввійшли обласний кардіодиспансер, кардіологічне відділення інтервенційного лікування ішемічної хвороби серця та кардіохірургічне відділення обласної лікарні.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Медична допомога продається. Проте без чеків

СЛУЖБА 03

Здоров'я в нашій країні вже давно можна купувати. Що й роблять співгромадяни, звертаючись по допомогу до медичних закладів. Однак законодавчо медицина залишається безплатною.

Днями на засіданні колегії Міністерства охорони здоров'я України йшлося про стан справ у галузі щодо протидії та запобігання корупції і злочинності.

Комісіями МОЗ України проведено перевірки 29 лікувально-профілактичних закладів, підпорядкованих міністерству, щодо отримання та використання благодійних внесків. Порушень законодавства не виявлено, стверджує прес-служба МОЗ України.

Однак перевіркою, здійсненою Генеральною прокуратурою України, встановлено, що в деяких лікувальних закладах медична допомога надається після обов'язкового внесення хворими спонсорської (благодійної) допомоги. Представник Генпрокуратури Сергій Домбровський зазначив, що найбільше порушень виявлено у регіонах.

Перший заступник Міністра охорони здоров'я Олександр Орда підкреслив, що вимагання з громадян плати за надання медичної допомоги в державних і комунальних закладах охорони здоров'я в будь-яких варіантах розрахунків (зокрема як добровільні благодійні внески до різних фондів, у формі обов'язкових страхових платежів тощо) суперечить принципу безплатної медичної допомоги. За словами Олександра Орди, існує протиріччя між статтями 49 та 95 Конституції України. Обсяг безплатної медичної допомоги може бути наданий лише в межах розміру і цільового спрямування видатків держави на охорону здоров'я.

Для довідки:

Потреба коштів для всіх рівнів галузі охорони здоров'я становить понад 20 млрд. грн., фактично на охорону здоров'я у 2004 році передбачено 8,5 млрд. грн., або 44,5% від потреби. З них 60—80 % витрачатиметься на оплату праці (середня заробітна плата працівників галузі у 2003 році становила 308,3 грн., або 84, 5 % від прожиткового мінімуму) та сплату комунальних послуг і енергоносіїв — 10—13 %.

Отже, для забезпечення медикаментами технологічного процесу лікування хворих залишається близько 8% асигнувань. Тому на сьогодні жоден із бюджетних закладів і установ охорони здоров'я неспроможний надати медичну допомогу сповна.

Інфіковані... молоком матері

ЗНАК БІДИ

Удруге вже зафіксовано на Одещині випадок, коли дитину ВІЛ-інфіковано через материнське молоко. Перший випадок стався ще в 1988 році, інфікований тоді хлопчик дожив до 16 років. А тепер біда знову нагадала про себе: інфіковано дівчинку, яка народилася цілком здоровою...

Вважається, що від матері до дитини ВІЛ передається під час пологів. Це справді найпоширеніший варіант. За даними облСЕС, у регіоні з початку епідемії від інфікованих матерів народилося понад 1060 дітей. Не всіх їх, однак, визнано хворими. У 22 хлопчиків і дівчаток діагностували СНІД. З початку епідемії померло 74 ВІЛ-інфікованих та хворих на СНІД дітей.

Медики радять: якщо ВІЛ-інфікована мати все-таки вирішила народити дитину, то має обов'язково стати на облік і проходити антиретровірусне лікування, що може запобігти народженню хворого малюка. Та тільки цього вже замало — щоб убезпечити дитину від передачі їй вірусу, треба категорично відмовитися від годування новонародженого материнським молоком.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Допомога прибуде швидко

Автомобільний парк Красилівської та Полонської районних лікарень поповнився п'ятьма новими машинами швидкої допомоги. Старий медичний транспорт давно зносився, тому надати вчасну допомогу хворим у віддалених селах було непросто. Тепер лікарі прибуватимуть за викликом значно швидше. До того ж уже найближчим часом Красилівська лікарня (Хмельницька область) отримає ще й комп'ютерний томограф, інше діагностичне обладнання.

Ірина КОЗАК.

Під «Лікарняним листком» підписалася Ольга ВАУЛІНА.

ОГОЛОШЕННЯ

ЗАТ магазин 414 «Київський»

повідомляє, що чергові Загальні збори акціонерів відбудуться 30 червня 2004 року о 10.00 годині за адресою: 03150, м. Київ, вул. Червоноармійська, 45. Реєстрація акціонерів в день і за місцем проведення зборів з 9.00 до 9.45 за документами, що посвідчують особу акціонера або його представника.

Порядок денний:

1. Звіт виконавчого органу про результати фінансово-господарської діяльності Товариства за 2003 р.
2. Затвердження звіту ревізійної комісії.
3. Затвердження річної фінансової звітності Товариства за 2003 р.
4. Внесення змін та доповнень до Статуту.
5. Внесення змін та доповнень до внутрішніх положень Товариства.

Довідки за тел: 044 (227-14-50).

Виконавчий Орган ЗАТ магазину 414 «Київський».

Постановою Господарського суду Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) від 13.04.04 р. по справі № 33/217 Б визнано банкрутом ВАТ «Горлівське підприємство металуніверсалторг» м. Горлівка (84635, м. Горлівка, Донецької обл., вул. Ртутна, ЄДРПОУ 01881480) відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначено Перцова Е. Ю., ліцензія № 047749, який мешкає за адресою: м. Донецьк, пр. Комсомольський, 28/94.

Заяви приймаються протягом тридцяти днів від опублікування оголошення.

Господарським судом Львівської області (79010, м. Львів, вул. Личаківська, 81) порушено справу № 6/55-8/38 про визнання банкрутом Закрите акціонерне товариство «Бавовнопрядильна фабрика» (79024, м. Львів, вул. Б. Хмельницького, 188, р/р 26000620011331 та 26002620011339 в Львівській обласній філії АКБ «Укрсоцбанк», МФО 325019; ЄДРПОУ 00306584).

Розпорядник майна — Качмар Олександр Андрійович (Ліцензія АА № 249552 від 12.11.2001 р., проживає за адресою: 81100, м. Пустомити, вул. Козацька, 7/3;).

Господарський суд м. Києва (м. Київ-30, вул. Б. Хмельницького, 44-в) порушив справу № 15/150-б, про визнання банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Гермес-плюс» м. Київ, вул. Ломоносова, 8-б, код ЄДРПОУ 31056844, р/р 2600000770037 АКБ «Правекс-банк», МФО 321983. Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Кабаєва Гліба Валентиновича, ліцензія серії АА 719773 від 22.01.2004 р., Київська обл., Києво-Святошинський р-н, м. Боярка, вул. Білогородська, 27, кв. 155.

Колективне підприємство Спортивний мисливсько-рибальський клуб «Динамо»

ідентифікаційний код 21592080, що знаходиться за адресою: м. Київ, вул. Горького, 9-б повідомляє про свою реорганізацію шляхом перетворення в Закрите акціонерне товариство «Центральний спортивний мисливсько-рибальський клуб «Динамо». Претензії приймаються протягом двох місяців з дня опублікування оголошення за такою адресою: м. Київ, вул. Горького, 9-б, телефон 227-46-91.

Постановою Господарського суду Житомирської області від 24.02.2004 р. по справі № 5/60 «Б» визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру ВАТ «Кам'янобрідський фаянсовий завод» (Житомирська область, Барановський район, смт. Кам'яний Брід).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Горбачевського В. Д.

ООО «Ирон»

код ЗКПО 13471681, м. Дніпропетровськ, пров. Парусний, 12, зареєстрований Дніпропетровським міськвиконкомом 24.11.1994 р. № 9904 ТВ, повідомляє про припинення своєї діяльності шляхом ліквідації. Претензії приймаються ліквідаційною комісією протягом 2-х місяців за адресою: м. Дніпропетровськ, провулок Парусний 12. Тел. (056) 773-22-31.

Дочірнє підприємство «УКРЕКОТЕХНОЛОГІЯ» Товариства з обмеженою відповідальністю «Науково–виробниче підприємство «УКРЕКОТЕХНОЛОГІЯ»

Код ЄДРПОУ 32740534 повідомляє про ліквідацію підприємства. Претензії приймаються протягом двох місяців за адресою: 69034, м. Запоріжжя, вул. Експресівська, 28.

Асоціація «Фонд переселення та екологічної безпеки ПЕБ»

ідентифікаційний код 14295826, перереєстрована Києво-Святошинською районною державною адміністрацією 9.04.1999 р., повідомляє про свою ліквідацію.

Претензії приймаються протягом двох місяців за адресою: м. Київ-186, вул. Авіаконструктора Антонова, 5. тел. 248-48-46.

ВАТ насіневе господарство «Ходорівське» оголошує про свою ліквідацію

Претензії кредиторів приймаються протягом двох місяців з моменту опублікування оголошення. За довідками та з претензіями звертатись за адресою: Львівська обл., Жидачівський р-н., с. Жирова. Тел.: 55-343.

Господарським судом Луганської області (91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3а) ухвалою від 20.02.2004 р. порушено справу про банкрутство № 9/14 б у відношенні Колективного ремонтно-будівельного управління (юридична адреса: 93000, Луганська область, м. Рубіжне, вул. Іванова, 77, р/р 26007301101062 в Рубіжанському відділенні АК ПІБ, МФО 304643, код підприємства 05402080).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Просолупова Олександра Леонідовича (91000, м. Луганськ, вул. Ушакова, буд. 9а, ліцензія серія АА № 630090 від 11.12.2003 р.).

Заяви кредиторів направляти в місячний термін з дня публікації оголошення.

Господарський суд Луганської області (91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3а) порушив справу № 11/22б про банкрутство Приватного підприємства «Альт». (Адреса: 94000, Луганської області, м. Стаханов, вул. Рилєєва, 47).

Банківські реквізити: р/р 26003005740410 у Луганській філії АБ «Брокбізнесбанк», МФО 304632, р/р 260036652 у Обласної дирекції АППБ «Аваль», МФО 304007, код ЄДРПОУ 31534023.

Справу порушено і введено мораторій 19.03.2004 року. Розпорядник майна — Іванова Марина Олександрівна, ліцензія АА № 719886 від 10.03.2004 р.

Претензії приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Автономної Республіки Крим (95000, м. Сімферополь, вул. К. Маркса, 18) від 01.04 — 08.04.2004 р. по справі № 2-11/2931-2004 сільськогосподарський виробничий кооператив «Красний Крим», адреса: 96343, вул. Мічуріна, 1 с. Войково, Первомайський район, АР Крим, ЕДРПОУ 30889323 (р/р 26004516148650 у КРФ АКБ «Укрсоцбанк», МФО 324010) визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Головачова Володимира Даниловича (ліцензія АА № 485251 від 27.03.2003 р. поштова адреса: 97012 кв-л ім. Єгудіна, 38/14, с. Петрівка, Красногвардійський р-н, АР Крим тел. 8-06556-23913).

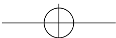
Постановою арбітражного суду Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1а) від 12.08.98 р. по справі № 1-159б Акціонерне товариство «Славутич», м. Кривий Ріг, вул. Революційна, 7, код ЄДРПОУ 20256233 визнано банкрутом, відкрита ліквідаційна процедура.

Ухвалою господарського суду Дніпропетровської області від 28.02.03 р. по справі № Б 29/1-159 б застосовані при розгляді справи положення Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника чи визнання його банкрутом».

Ухвалою господарського суду Дніпропетровської області від 23.04.04 р. ліквідатором АТ «Славутич» призначено арбітражного керуючого Сидько А. В. (ліцензія серія АА № 419257, адреса: 49000, м. Дніпропетровськ, вул. Дзержинського, буд. 23, к.8)

Вимоги кредиторів, що виникли в ході проведення справи про банкрутство, приймаються протягом двох місяців з дня виходу публікації.

Cyan Magenta Yellow Black

ДАЛІ БУДЕ

Від ведучої

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Сьогоднішня наша сторінка буде міцною, добротною. Зі словом «добротний» чомусь завжди спадає на думку дубовий бабусин стіл, якого, здається, не бере ніякий час. І хоча нині нашу країну називають парадоксальною, мовляв, паркани робимо з дощок, а меблі — з тирси, у нас, попри все, залишаються добрі господарі, які гідно роблять свою справу, хороші традиції від дідів-прадідів, і оте — не заради чогось, а для...

Ірина БУЛАНЕНКО.

Весняні маслюки

ОТАКОЇ!

У казкову ситуацію потрапив наприкінці квітня працівник Маневицької виправної колонії Павло Асмінін. Тільки замість сусниць, як у казці «Дванадцять місяців», він назбирав маслюків. Гриби, які переважно з'являються лише наприкінці липня, росли в молодому сосняку поблизу села Старий Чорторийськ, куди чоловік забрів, повертаючись з риболовлі на річці Стир. Він побачив, що з-під торішньої трави і сухої хвої визирають шапочки грибів. Росло їх там дванадцять! Діаметр шапочки найбільшого — 8,5 сантиметра, а решти — 5—7. Усі свіжі, без жодної червоточини.

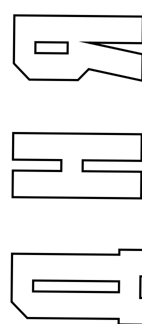
Фахівці обласного управління екології та природних ресурсів вважають, що причина цього явища — тепла погода та своєрідний мікроклімат річкового берега. Прохолодними ночами вода Стиру була своєрідною грілкою для ніжних маслюкових грибниць.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

цього дня

■ 1820 р. Народилася Флоренс Найтінгейл, сестра милосердя та громадський діяч Великобританії. Медалі її імені удостоєно й кілька українських медсестер. ■ 1884 р. Помер основоположник чеської класичної музики Бедржих Сметана. ■ 1927 р. В СРСР створено воєнізовану охорону (ВОХР). ■ 1930 р. Засновано організацію письменників Західної України «Гроно». ■ 1944 р. Крим повністю визволено від гітлерівської окупації. ■ 1954 р. Українська РСР стала членом ЮНЕСКО та Міжнародної організації праці. ■ 1997 р. Борис Єльцин та Аслан Масхадов підписали договір про припинення воєнних дій у Чечні.

Душа старої груші

Водному з гірничих селищ Кривого Рога, в заплаві річки Саксагань, росте й щороку рясно родить незвичайна груша. Її вік перевищує два століття.

У ці весняні дні висока (понад десять метрів) груша-красуня, діаметр крони якої п'ятнадцять метрів, — у повному цвітінні й нагадує наречену. Господарі садиби стверджують, що їхній груші вже 216 років. Тобто вона майже ровесниця Кривого Рога (у травні йому буде 228 років).

За переказами, грушу посадили наприкінці XVIII століття предки нинішніх Харитонових — переселенців-перм'яків, які завіялися тоді на землі запорозького козацтва. Зачинатель роду Семен Омелянович Харитонов був садівником у поміщиці Шмаковоі. Не забував облаштовувати й свою власну присадибну ділянку.

Груша, яку в народі називають «лимонкою», досі щедро плодоносить. Наприкінці літа на її гілках повно ароматних плодів. Всім вистачає! Дніпропетровський облвиконком своїм рішенням уже давно вніс відоме на весь Кривбас дерево до переліку пам'яток природи і оголосив заповідним. Вчені-біологи Криворізького та Донецького ботанічних садів, котрі обстежували диво-грушу, не приховували здивування. Нічого подібного раніше вони не бачили. Адже груші культурних сортів живуть 25, максимум 50 років. Груші-дички живуть і по півтора століття, але не більше. А от у Кривому Розі ростуть ще кілька груш — рідичок знаменитої груші, від її кореня. Тим грушам теж за півтораста літ. Вчені вважають: тут далися взнаки особливості природних умов, що склалися на межі Придніпров'я і Таврії, в заплаві Саксагані.

Святослав АЗАРКІН.

Кривий Ріг.

Наймолодший кобзар

ДИНАСТІЯ

Цей десятирічний хлопчик, зі справжнім козацьким оселедцем, зачаровує відразу. Ми познайомилися з ним у Суботові, в родовому гнізді великого гетьмана Богдана Хмельницького. Разом з батьком, відомим київським кобзарем Тарасом Силенком, двома патріархами кобзарського мистецтва Василем Литвином та Віктором Лисоволом, Святослав приїхав, щоб вклонитися святій чигиринській землі.

Малий кобзарик не лише співав, дзвінко і чисто, він цікавився кожним камінцем, кожною стежиною Суботова. І виявляв чудові знання історії України. Мова хлопчика — літературно досконала і образна, також приваблювала його співбесідників.

Разом зі старшими побратимами Святослав Силенко дав концерт біля пам'ятника Максиму Залізняку в його рідній Медведівці. У гурті з місцевим церковним дитячим хором співав «Молитву за Україну».

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

На знімку: учень 287-ї київської спеціалізованої школи кобзар Святослав Силенко разом з батьком Тарасом.

Фото автора.

ВИПАДОК

Гуллівер, який живе тепер, розв'язує не менше проблем, ніж герой роману Свіфта

Фото Василя МЕЛЬНИКА.

Виявляється, гуллівери живуть не лише в творах англійського письменника Джонатана Свіфта. Гуллівери живуть і нині і теж з пригодами. Один з них — Леонід Стадник із Подоляньців Житомирської області — нещодавно побував у Калуші, що на Прикарпатті, щоб подякувати місцевим підприємцям, які його... взули і вдягли. Для сучасних гуллівերів це, незважаючи на досягнення цивілізації, справа непроста.

«Росте як на дріжджах!» — люблять казати мами, втішаючись швидкими темпами росту своїх дітей. Мабуть, і мама Леоніда Стадника до пори до часу теж раділа, спостерігаючи, на якого богатиря перетворюється її син. Та хіба могла вона уявити, що його зріст сягне 2 м 53 см, і Леонід стане одним з найвищих людей світу?

Чесно кажучи, цей рекорд не так порадував сім'ю, як спантеличив, бо спричинив їй чимало клопотів. І найперше — побутових. Скажімо, елементарна річ — у що взути чи одягти такого велетня — стала справжньою проблемою для родини, бо наша промисловість зорієнтована на стандартного українця. Врешті, з одягом ще сяк-так, а ось із взуттям — справжня катастрофа, хоч босий цілий рік ходи або ж з хати не показуйся.

Про проблеми хлопця з Житомирщини через засоби масової інформації довідалися прикарпатські майстри і перейнялися його проблемами, як своїми. Підприємець з Калуша, швець Михайло Галій поїхав на Житомирщину, відшукав хлопця і зняв з його ноги мірку, за якою його батько, теж добрий швець, обіцяв виготовити колодку для взуття.

Новенькі черевики 61-го розміру стали найкращою рекламою шевцям. Немало калушан, які прийшли подивитися на цей шедевр під назвою «омріяні черевички», мимоволі пройнялися повагою і до тих, хто їх пошив, і до того, хто їхноситиме. Бо вони й справді не для слабаків: один черевик важить півтора кілограма!

Але взуття — це не все, що потрібно для Леонідового щастя. Хлопцеві пасував би до таких черевиків ще й гарний костюм, вирішили прикарпатці. І тут уже підключилися інші умільці — Ігор Коник та Василь Бойкович. І хоч таке «високе» замовлення виконували вперше, теж упоралися з ним не гірш за шевців.

Маючи такі гарні речі, Леонід вирішив, що йому не соромно уже й на люди вийти. І найперше поїхав до своїх благодійників у Калуш подякувати за все. У неблизьку дорогу не ризикнула відпустити самого хлопця мама, можливо, побоюючись усіляких непередбачених ситуацій.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

На знімку: підприємець Михайло Галій, Леонід Стадник та його мама.

Хутір запрошує на соколине полювання

РАКУРС

У селі Петрушівці Ічнянського району виникла ідея заробляти гроші... туризмом. Скептики й дотепер сумніваються: хто сюди поїде? Але Микола Череп та його дружина Лариса уже фактично реалізували задумане. На околиці села з'явився їхній Соколиний Хутір.

Туристський комплекс — п'ять садиб, в яких відтворено український національний побут кінця XVIII — початку XX століття. Тут і барвисті рушники, і масивні лави, і прядки, і ручний млин та колиска. Микола з дружиною майже рік збирали по селах старовинний посуд, килимки, предмети побуту тих часів. На околиці Петрушівки було кілька хат без господарів. Їх викупили, відновили, обвели частоколом, пристосували для проживання гостей. Тепер садиби можуть прийняти водночас 24 туристи.

В одній з хат можна побачити стріли і луки, арбалети, списи й іншу холодну зброю давніх часів. (Сам пан Микола полюбляє цю справу.) Крім цього, на Соколиному Хуторі є чимало розваг:

— У нас можна піти на соколине полювання, риболовлю, — каже Микола Череп, — покататися на конях, а на річці Смож — на катамарані чи човні. Обладнано місце для метання списа, сокири, ножа, дротиків.

Соколиний Хутір розташувався у мальовничій місцині поблизу Сможа. Поряд — національний історико-культурний заповідник «Качанівка». Господарі за бажанням гостей можуть організувати екскурсії у Тростянецький дендропарк, Сокиринський палацово-парковий комплекс.

Поки що на «хутір» приїздять здебільшого бізнесмени та дипломати. Але Черепи сподіваються, що їхній осередок сільського зеленого туризму незабаром приверне увагу й інших відвідувачів.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

На знімках: брати Микола та Євген Черепи зустрічають гостей; на Соколиному Хуторі.

Фото автора.

ДИВОВИЖА

Гроші до каси підносить Лиска

На автозаправці, що неподалік Рівненського аеропорту, віднедавна побільшало клієнтів. Вони приїздять не лише сюди за пальним, а й подивитися на диво: щойно авто під'їздить на АЗС, як до водія підбігає рудий собака, обережно бере в зуби купюру з рук клієнта і відносить її до віконця каси.

— Цим потішаємося не лише ми, а й наші клієнти, — розповідає працівник АЗС. — Навіть найпохмуріші полишають автозаправку з усмішкою. А собака прибився до нас кілька років тому. Після того, як його нагодували, він залишився у нас. Якось, жартуючи, показали Лисиці, як треба подавати до касового віконечка гроші. Вона виявилася кмітливою. Тепер виконує роль кур'єра, чесно відпрацьовуючи свої харчі.

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

Переможець

МУЗА

Так назвав свою останню роботу член Національної спілки художників, херсонський портретист Федір Загороднюк. На полотні, над яким митець працював останні три місяці, зображений боксер Віталій Кличко. Сам художник дав картині ще одну, напівжартівливу назву — «Хто наступний?». Він ні секунди не сумнівався в успіху Віталія. Тому що сам з породи переможців — покоління українців, які пройшли колективізацію, голодомор, війну, становлення країни і не втратили смак та інтерес до життя.

Майстер пензля в лютому відзначив своє 82-річчя. Сьогодні він так само невтомно працює, як і багато років тому. Цей портрет художник має намір експонувати на виставці, а потім подарувати Віталію Кличку. Немає сумнівів, що спортсмен належно оцінить роботу майстра. До речі, Президент Леонід Кучма був у захопленні, побачивши свій портрет роботи Федора Загороднюка.

Євген СТЕЦЕНКО.

На знімку: Федір Загороднюк у майстерні біля портрета Віталія Кличка.

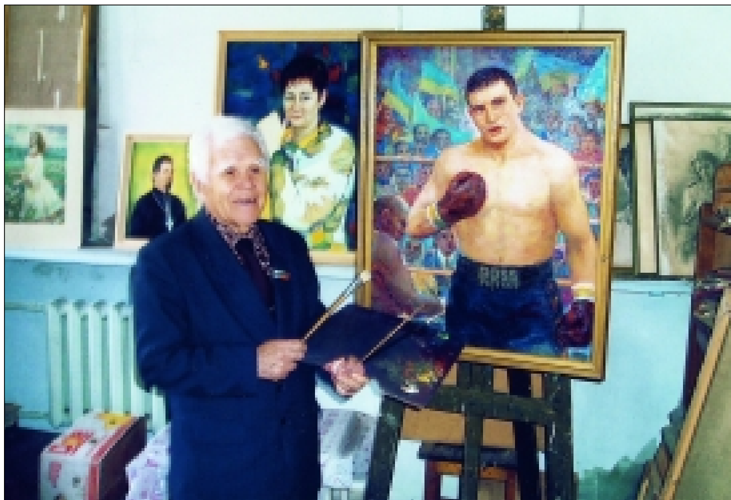

Фото автора.

Голос України

Редактор номера Іван ІЛЛЯШ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

▸ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
▸ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
▸ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
▸ Рукописи не повертаємо.
▸ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
▸ При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Ⓟ Платні матеріали.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.

Загальний тираж 159037.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 3011084. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»